

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 6

Ročník LXV

Listopad/prosinec

Number 6

Volume LXV

November/December

2017

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**

**Přejeme všem čtenářům šťastné a veselé prožití
Vánočních svátků a hodně štěstí, zdraví
a úspěchů do Nového roku 2018**

OBSAH

Tentokrát jen slovo pokladníka	6
Lovec perel	7
Odešel Bořek Šindler	9
Mikulášská nadílka	10
Oslava 28. října	11
Australia - fulfilling its potential?	13
Hlavní odkaz listopadu 1989	18
Nové bratrské armády	20
Už zase hlavy v písku	21
Je Čína naše budoucnost?	22
Střet civilizací, Lomikarův princip	24
Fňukání je k ničemu	25
Co chtějí islámské strany?	26
Je to ještě západ?	28
O kultu prostoty a lidovosti	29
O čem sní (někteří) muslimové	32
Chybění Pavla Tigrida	33
Jak je to vlastně s tím islámen	34
Zákaz bránit nelegální migraci	35
Patálie s Jamaikou a co dál	37
Jak vidím letošní volby	39
Itálie bez Italů	40
Dvě nová totalitní hnutí	43
Humor	45
Hádankový koutek	46

VĚSTNÍK

Dvouměsíčník Sokola Sydney.

Obsah publikovaných článků nemusí být totožný s názory redakce. Výhradně si právo články upravit.

Redakční rada:

P Čermák, M Daňková

Telefon redakce:

02 9981 4765

Email:

petevasyd@hotmail.com

Věstník se též nachází na internetové stránce

www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

3. 1. 2018

(Vždy první středa

v každém lichém měsíci)

NAŠE AKCE

Sobotní volejbal strana 42 & 47, **Mikulášská nadílka** strana 10.

Pravidelné akce na zadní straně obálky; všechny akce také na SBS rádio (strana 47), na www.sokolsydney.com a na **Facebook**.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Bohužel australská pošta nás donutila k zastavení zasilání Věstníku do zahraničí. Za jedno číslo počítají poštovné \$9, ročně to je \$54 a to je více, než nám naše finanční prostředky dovolují. Čtenáři si jej mohou přečíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 9. 2017 do 31. 10. 2017 celkem \$35. Mnoho díky všem dárcům.

Vydání od 1. 9. 2017 do 31. 10. 2017 celkem \$2,416.05, mimořádné \$198.16 za nový elektronický zámek.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2018 MAJÍ BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2018 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018. je \$25 v Austrálii (do zámoří Věstník už nezasíláme).

*Prosím vystavujte všechny platby na „Sokol Sydney Ltd“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.***

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme, použijte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 9. 2017 do 31. 10. 2017:

Smol P \$35

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

**SOBOTNÍ VOLEJBAL - SATURDAY VOLLEYBALL
PROSINEC - DECEMBER 16.**

VOLEJTE MARTU - RING MARTA 9130 6781

**Zmenšená redakce Věstníku věnuje tohle číslo
našemu nezapomenutelnému Bořku Šindlerovi!**

Bořek Šindler *6. září 1925 †19. října 2017

LOVEC PEREL

30. 10. 17 *Milan Hulík*

Kdyby se mě někdo zeptal, koho bych mohl považovat za druhého tátu a kdo je můj největší kamarád, odpověděl bych, že Bořek, Lovec perel. Měl jsem v životě štěstí, když jsem v něm poznal více sympatických a velkých lidí, kterých jsem si vážil, než těch malikánů, jak je nazval Ota Ulč.

V roce 1994 zorganizovala Společnost pro vědy a umění po mém turné v Kanadě, také cestu do Austrálie a na Nový Zéland. Na letišti v Sydney na mě čekal pán, který se na mě přísně podíval a řekl: „*Pane doktore, přiletěl jste pozdě*“. Trochu se mi rozklepala kolena, protože jsem ještě neznal osobitý humor předsedy redakční rady „Sokolského věstníku“ v Sydney Bořka Šindlera písčícího pod jménem „Lovec perel“. Za hodinu po přiletu jsme už seděli ve vyhlídkové lodi, která s námi brázdila vody zálivu Port Jackson, já obdivoval budovu Opery symbolizující plachetnici s napnutými plachtami a slavný Harbour Bridge s nýty z kladenské Poldovky a již ne pan Šindler, ale Bořek mi vyprávěl, jak do tohoto přístavu přijížděly lodě s trestanci, kteří v historii Austrálie sehráli podobnou roli jako první přistěhovalci do Severní Ameriky, aby se z nich jak v USA, tak v Austrálii staly aristokratické rodiny pyšné na svůj starobylý původ. V USA z anglických puritánů, zde z anglických kriminálních. Bořek měl tehdy takové auto, jaké má poručík Colombo a vozil mě s ním po Austrálii. Ne moc daleko, ale již po stovce kilometrů jsem viděl spálenou buš. Nocovali jsme v národním parku Botany Bay a v noci ležíce na pláži jsme pozorovali úplně jinou noční oblohu, než kterou jsem znal. Jižní kříž, delfini, bílý písek a po příchodu do bytu – zázrak zázraků, vodní vír v umyvadle se točil na druhou stranu než u nás. Těch zážitků bylo plno – pestrobarevní papoušci, klokany ukradená svačina, pohled

v noci z výšin mého hotelového pokoje na zářící Sydney, setkání s krajany, oslava vánoc v příšerném vedru v sokolovně, kde na televizní obrazovce běželo video s českou vánoční pohádkou se zasněženými chaloupkami a vánoční koupání na Bondi Beach, kde australští Češi slaví vánoce. Tam jsem zažil „vánoční“ příběh, který by patřil spíše do silvestrovského programu. Když vlny pohupovaly moji nafukovací matrací, vrazila do mě starší dáma horlivě trénující svůj plavecký styl a shodila mě do vody. „Zatracená bábo,“ ujelo mi. „Jé, vy mluvíte česky,“ zajásala, „já jsem vždycky tak na měkko když slyším češtinu.“

Zajímavá byla návštěva rádia SBS (Special Broadcasting Service) vysílajícího v 68 jazycích pro všechny národnostní menšiny v Austrálii. Protože se blížil Silvestr, přinesl jsem do české redakce dvě lahve voňavého českého rumu a vyprávěl historky od soudů z doby totality, aniž jsem věděl, že redaktorka Ika de Detrich zapnula magnetofon. Všichni se moc smáli a o dva dny později i čeští posluchači po celé Austrálii, protože paní redaktorka mé vyprávění zařadila do silvestrovského programu.

Tam někde na pláži oceánu v Botany Bay začalo mé přátelství s Bořkem, které hned na počátku prošlo dramatickou epizodou. Z Austrálie jsem ještě odletěl na Nový Zéland, odkud jsem měl již letět domů. Tam mě zastihl telefonát, že Bořek dostal těžký infarkt a že mě chce ještě jednou vidět. Přebukoval jsem zpáteční letenku, abych mohl mezipřistání v Austrálii prodloužit na dva dny a jet za Bořkem do nemocnice. Našel jsem ho napojeného na různé blikající budíky a bylo nám oběma jasné, že se vidíme naposledy. To „naposledy“ se protáhlo na 23 let, během nichž jsme si „poslední loučení“ opakovali mnohokrát, až letošní v červenci se ukázalo opravdu posledním, neboť Lovec perel nebyl nesmrtelným, jak jsme všichni byli přesvědčeni.

Od té pláže v Botany Bay jsem vedl s Bořkem transoceánský dialog, který vždy kulminoval při jeho pravidelných pobytech v Česku. Jeden z těch dialogů jsme vedli na terase hotelu Alpská vyhlídka v Bučině, kdysi nejvýše položené obci v ČSR, která byla zničena komunisty, protože stála přímo na „čáře“. Dnes z ní zbyl na památku ponechaný kus Železné opony se strážní věží a signální stěnou, od které jsme seděli jen pár metrů. „Tak vidíš Bořku, kdyby ses za Železnou oponu nedostal, tak bych zde neseseděl s australským advokátem, ale s rehabilitovaným politickým vězňem“. A Bořek mi vyprávěl o svém odchodu do Švýcarska, kde čekal na povolení vystěhování do Austrálie, o svých začátcích tam, o svém studiu práv, o svém setkání s mladou židovskou ženou, která přežila holocaust a stala se jeho manželkou, o mnohačetné rodině, kterou v Austrálii založil a já se ptal a ptal. Měli jsme několik témat, která jsme probírali jak ústně, tak písemně – a která budeme muset jednou „dokončit“ tam nahore. Bořek na rozdíl od mnoha exulantů nebral ruský fenomén ve formě sovětského bolševismu, ale jen jako exces ruských dějin, o které se živě zajímal. V diskusích o česko-německé otázce jsem měl výhodu, mohl jsem využít své dizertační práce o historii českoněmeckých vztahů, ke které jsem prostudoval řadu historických knih. Měl jsem však co dělat, abych stačil Bořkovým argumentům. Stejně tak jsme diskutovali historii Balkánu a vraceli se ke stále probírané otázce, proč zemřel Jan Masaryk. Bořek se nebyl ochoten smířit s jiným důvodem jeho smrti, než sebevraždou, a marně jsem mu předkládal jiné verze. Jasná shoda mezi námi panovala o bratry Mašiny a jedněm českým příbuzným, kteří mu oponovali rozšířeným názorem, že ublížili nevinným, odpověděl: „A ti nevinní byli obránci té největší viny, která zničila životy těm opravdu nevinným“.

Bořek byl „oprávce jazyka českého“ jak byli v obrozenecké době nazýváni obránci češtiny. Byl důstojným nástupcem (nebo jeho zástupcem v Austrálii) Karla Ignáce Tháma, který v 18. století proslul svojí knihou „Obrana jazyka českého proti zlotřilým jeho utrhačům“. Bořek nejen mluvil česky bez sebemenšího přízvuku, ale s češtinou si hrál, mazlil se s ní a jen lituji, že jsem si všechny jeho hrátky nezapsal. Byl druhým Pavlem Eisnerem, jehož kniha o češtině „Chrám a tvrz“ postavila češtině pomník. Tak jako on, který napsal:

„Řekli jste už o někom, že mluví samé smysly? Já slyším jen a jen o samých nesmyslech. A máme významovou dvojici kladu a záporu: cudný a necudný. Ale znám jen necudu, žádného cudy daleko široko nevidět. Není ho. Kdo z vás kdy mluvil o nějakém mravovi, přihlas se, půjdeme spolu na víno. Český kluk nemá věru na vybranou, jazykový osud sám mu velí, aby byl neposedou. Vždyť nějakého posedy

vůbec není! Českému člověku souzeno jesti, aby se neměl k lidem, aby se kabonil a nedal dobrého slova. Aby tedy byl nerudný a neruda. Což je snad nějaký pan ruda?“, si hrál s češtinou i Bořek.

Cožpak je možné anglicky říci, že jsem se připočůral, filosofoval i Bořek. A jaký je rozdíl mezi Pražany a Pražáky, ptal se mě. ??? No, Pražani jsou obyvatelé Prahy a Pražáci jsou ti hajzlové z Prahy.

Ve své úvaze „Z tajů krás české řeči“ otištěné v Sokolském věstníku (leden – únor 2017) Bořek napsal: *„Velmi zajímavou kapitolkou je ovšem onen dvojitý český zápor: vždyť je to prostě úplná nesmyslnost. Možná, že tomu tak je – leč posvíťme si na tu údajnou nesmyslnost ostřejším světlem. Tak vy páni Angličané tvrdíte, že nelze vidět nikoho? Když nevidět tak nevidět, ale vidět toho nikoho, se nám zdá Čechům poněkud nastrojené. Nebo lze opravdu toho nikoho vidět? Slyšet nikoho, poznávat nikoho? Lze chodit nikam? Jen si ten dvojitý zápor alespoň prozatím nijak moc překotně neodbourávejme – není tak nelogický jak se snad jeví mluvčím jiných jazyků.“*

Bořek byl z Prahy, z Dejvic z Terronské ulice. Nebyl ale Pražanem, protože v Praze nebydlel, nebyl ale ani Pražákem, protože jej v Austrálii měli rádi. Na dejvický hřbitov jsem se šel s ním poklonit i jeho rodičům, které od svého odchodu do Austrálie nikdy neviděl. Jeho otec byl legionářem, proto také Bořek cestoval až do Zborova, aby navštívil místo, kde jeho otec bojoval. V Praze bydlel Bořek vždy v Dejvicích v hotelu DAP (Dům armády Praha) na Kulaťáku; i tímto hotelem stojícím mezi Ministerstvem obrany a Generálním štábem, vzdával poctu svému otci.

„Zajedeme si do Zlonic,“ řekl mi Bořek, když jsem se ho jako každý víkend letos v červenci ptal, jaký bude vlastivědný program. „Co tam,“ zeptal jsem se, protože mi Zlonice nic neříkaly. „Uvidíš,“ řekl Bořek. Když jsme přijeli na náměstíčko tohoto městečka, poslal mě Bořek, který už špatně ve svých 90. letech chodil, k větší budově, abych mu poreferoval. Byl to bývalý špitál pro chudé postavený K. I. Dienztzehoferem roku 1745 a financovaný hrabětem Kinským. Bořek věděl, že v bývalém špitále byla později hudební škola, kde působil učitel a varhaník Antonín Liehman, u kterého bydlel a studoval mladý Antonín Dvořák, který prožil romanci s jeho dcerou. Co ale Bořek nevěděl a co jsem zjistil na druhé pamětní desce, že v tomto Památníku Antonína Dvořáka je Pamětní síň dalšího zdejšího rodáka – Eduarda Ingríše, legendárního mořeplavce, cestovatele, hudebníka a dirigenta, filmaře a mimo jiné autora slavné písně: „Temně hučí Niagara“. Hned večer jsem Bořkovi do hotelu přinesl knihu „Plavby sebevrahů“ o Eduardu Ingríšovi. Druhý den v neděli jsme kvůli Dvořákovi jeli ještě do Nelahozevse, kde si Bořek z auta prohlédl bývalou Engelhartovou hospodu, kde se v zavedeném řeznictví svého otce Antonín Dvořák narodil.

Jestli naše setkání v Austrálii bylo osudové, pak před rokem se odehrálo ještě neuvěřitelnější. Když jsem napsal o své stavební průmyslovce z Dušní, kde jsem v 60. letech studoval, dostal jsem od Bořka poslední číslo Sokolského věstníku, na jehož obálce bylo připsáno: „*Tvoje Dušní – to je skvost skvostů.*“ Z jeho mailu jsem se pak dozvěděl, že v Dušní studoval také. Ne na průmyslovce, ale na gymnasiu (dnešní Střední ekonomická škola), kam se za okupace kvůli Němcům muselo z Velvarské třídy v Dejvicích jejich gymnasium přestěhovat.

Bořek mi bude chybět, moc chybět – je pochován v Austrálii, tisíce kilometrů od rodičů, od hotelu DAP a Terronské, ale svoji češtinu si vzal s sebou.

Odešel Bořek Šindler

Marcela Čechová

Už sedí někde na obláčku a usmívá se na naše hemžení. Měl, tak jako každý z nás, spoustu přátel a na druhé straně i těch, kteří se rozhodli neodpustit mu žádný mylný krok. Kritizovali ho, prý příliš často navštěvoval konzulát. Nevím, nebyla jsem u toho a v životě jsme se setkali snad jen dvakrát či třikrát. Byl vzdělaný, profesí právník.

Na druhé straně snad všichni z nás milovali a obdivovali Bořka – krále české řeči. Sokolský Věstník v Sydney, kde uveřejňoval své kouzelné rozpravy o českém jazyce, přejmenovali mnozí vděční čtenáři na Šindlerovy listy. Byla to hluboká láska k jazyku a k zemi, kde se narodil, kterou Bořek v každém čísle Věstníku štědrě rozdával nám všem. V celém svém životě jsem nepotkala nikoho, kdo by se s ním mohl v tomhle měřit. Na universitě jsem měla to štěstí, že mne učili mateřskému

jayku borci jako Zdenek Jirotko, ale nikomu se nepodařilo obejmout češtinu a odhalit její krásy tak jako to dovedl Bořek. Budiž mu za to tisícery dík.

Před svou smrtí se Bořek – jak se dovidám – vypravil do země ze všech nejkrásnější. Píše o tom:

„Obrňme se proti sentimentalitě, i když našinec nemůže nebýt i naměkko když po letech opět stane na rodné půdě. Zeleň zeleňoucí nás provází až dolů na Vítězné náměstí až ke dveřím hotelu DAP – to je Dům Armády Praha. Pranic ultravojenského, žadní olivrejovaní lokajové se nevyskytují. Snídaně přímo pohádkové – výběr jídel téměř neskutečný – neskutečný co do chudičkových představ australských toastů nebo vegemitů. Nu, co bych vám měl vyprávět. Jen másla jakoby nebylo a cukr jen a jen třtinový, importovaný do někdejší zcela suveréni cukrové velmoci českého cukrovarnictví. Evropská Unie rozkázala řepná pole nemít – a poslušní Čížkové řepná pole přestali udržovat, cukrovary zmizely. Brusel jen hvízdne a český pudlíček sedí poslušně u nohy. V restauracích nabídka veškerých českých specialit – jen tu českou husu je nutno vyhledávat internetem. Proč? To mi povězte.“

Bořek pokračuje: „Praha? Je krásná jako vždy. Je plná vůní, leč i plná turistů a na Karlově mostě, na Staroměstském náměstí a na mnoha jiných místech není k hnutí. Je prostě lákadlem turistických výprav a inserce jejich pozoruhodností a krás je zcela nepotřebnou. Česká krajina v měsíci červnu je překrásná. A když se pak našinec rozhlíží tou překrásnou, líbeznou českou krajinou – je hned zase doma. Cestička k rodné matce je hezčí než všechny jiné...“

Ano, milý Bořku. Dal jsi rozezpívat lásce a radosti v každém ze svých podivuhodných návratů do kouzel české řeči. Jsme Ti všichni za to moc vděční.

Sokol Sydney Vás zve na

Mikulášskou nadílku

v našem Národním domě 16 Grattan

Crescent, Frenchs Forest

v neděli 10/12/2017

od 14:00 do 17:00

VSTUPNÉ \$ 5 ZA RODINU

PROGRAM

14:00-14:30

od 14:30

Volný program

Mikulášská nadílka, andělé, čert

Na předání nadílky pro své děti (zabalené, s jejich jménem) se budete moci domluvit od 14:00 hodiny v prostorách restaurace.

od 16:00

17:00

Volný program

Konec

V bufetu chlebíčky, párky, zákusky nápoje, káva čaj. V hale salonky, vánoční oplatky a jiné sladkosti.

Oslava 28.října v Sokolovně

Oslava 28.října

Australia is far from fulfilling its potential

by Hon. Tony Abbott MP

News Weekly, November 4, 2017

The following is the entire text of Tony Abbott's address to the Global Warming Policy Foundation, London, which he delivered on October 9, 2017. As a former prime minister of this country, of course Mr Abbott requires no introduction. I add only that, after the media hailstorm that his speech provoked, it is as a gesture of justice and a great pleasure to present to readers the actual words Mr Abbott spoke.

It would be wrong to underestimate the strengths of the contemporary West. By objective standards, people have never had better lives. Yet our phenomenal wealth and our scientific and technological achievements rest on values and principles that have rarely been more widely challenged.

To a greater or lesser extent, in most Western countries, we can't keep our borders secure; we can't keep our industries intact; and we can't preserve a moral order once taken for granted. Eventually, something will crystallize out of this age of disruption, but in the meantime we could be entering a period of national and even civilisational decline.

Decade-long malaise

In Australia, we've had 10 years of disappointing government. It's not just the churn of prime ministers that now rivals Italy's, the internal divisions and the policy confusion that followed a quarter century of strong government under Bob Hawke and John Howard. It's the institutional malaise. We have the world's most powerful upper house: a Senate where good government can almost never secure a majority. Our businesses campaign for same-sex marriage but not for economic reform. Our biggest company, BHP, the world's premier miner, lives off the coal industry that it now wants to disown. And our oldest university, Sydney, now boasts that its mission is "unlearning".

Of course, to be an Australian is still to have won the lottery of life, and there's yet no better place to live and work. But there's a nagging sense that we're letting ourselves down and failing to reach anything like our full potential.

We are not alone in this. The Trump ascendancy, however it works out, was a popular revolt against "politics as usual". Brexit was a rejection of the British as well as of the European establishments. Yes, the centrist, Emmanuel Macron, won in France but only by sidelining the parties that had ruled from the start of the Fifth Republic. And while German Chancellor Angel Merkel was re-elected, seemingly it's at the head of an unstable coalition after losing a quarter of her vote.

Everywhere, there's a breakdown of public trust between voters and their leaders for misdiagnosing problems, for making excuses about who's to blame, and for denying the damage that's been done.

Since the global financial crisis, at least in the West, growth has been slow, wages stagnant, opportunities limited, and economic and cultural disruption unprecedented. Within countries and between them, old pecking orders are changing. Civilisational self-doubt is everywhere; we believe in everyone but ourselves; and everything is taken seriously except that which used to be.

Just a few years ago, history was supposed to have ended in the triumph of the Western liberal order. Yet far from becoming universal, Western values are less and less accepted even in the West itself. We still more or less accept that every human being is born with innate dignity; with rights, certainly, but we're less sure about the corresponding duties.

We still accept the golden rule of human conduct: to treat others as we would have them treat us – or to use the Gospel formula to "love your neighbour as you love yourself" – but we're running on empty.

In Britain and Australia, scarcely 50 per cent describe themselves as Christian, down from 90 per cent a generation back. For decades, we've been losing our religious faith but we're fast losing our religious knowledge too. We're less a post-Christian society than a non-Christian, or even an anti-Christian one. It hasn't left us less susceptible to dogma, though, because we still need things to believe in and causes to fight for; it's just that believers can now be found for almost anything and everything.

Climate change is by no means the sole or even the most significant symptom of the changing interests and values of the West. Still, only societies with high levels of cultural amnesia – that have forgotten the Scriptures about man created “in the image and likeness of God” and charged with “subduing the earth and all its creatures” – could have made such a religion out of it.

There’s no certain way to regain cultural self-confidence. The heart of any recovery, though, has to be an honest facing of facts and an insistence upon intellectual rigour. More than ever, the challenge of leadership is to say what you mean and do what you say. The lesson I’ve taken from being in government, and then out of it, is simply to speak my mind. The risk, when people know where you stand, is losing their support. The certainty, when people don’t know where you stand, is losing their respect.

Of course, we’re all nostalgic for the days when governments and oppositions could agree on the big issues; but pleading for bipartisanship won’t create it. As my government showed on border protection policy, the only way to create a new consensus is to argue the case, to make a decision, and then to let the subsequent facts speak for themselves.

The modern world, after all, is not the product of a successful search for consensus. It’s what’s emerged from centuries of critical enquiry and hard clash. Without the constant curiosity and endless questioning that has driven our scientists and engineers, and the constant striving for improvement that’s long guided our planners and policymakers, there’d be no cures for disease, no labour-saving appliances, no sanitation, no urban improvement, no votes for women, no respect for minorities; in other words, no modern world.

That may not actually bother some green activists whose ideal is an Amish existence, only without reference to God. But it should bother anyone and everyone who wants longer, safer, more comfortable and more prosperous lives.

Beware the pronouncement, “the science is settled”. It’s the spirit of the Inquisition, the thought-police down the ages. Almost as bad is the claim that “99 per cent of scientists believe” as if scientific truth is determined by votes rather than facts.

There are laws of physics; there are objective facts; there are moral and ethical truths. But there is almost nothing important where no further inquiry is needed. What the “science is settled” brigade want is to close down investigation by equating questioning with superstition. It’s an aspect of the wider weakening of the Western mind that poses such dangers to the world’s future.

Physics suggests, all other things being equal, that an increase in atmospheric carbon dioxide would indeed warm the planet. Even so, the atmosphere is an almost infinitely complex mechanism that’s far from fully understood.

Palaeontology indicates that over millions of years there have been warmer periods and cooler periods that don’t correlate with carbon-dioxide concentrations. The Jurassic warm period and the ice ages occurred without any human contribution at all. The medieval warm period when crops were grown in Greenland and the mini-ice age when the Thames froze over occurred well before industrial activities added to atmospheric carbon dioxide.

Prudence and respect for the planet would suggest taking care not lightly to increase carbon-dioxide emissions; but the evidence suggests that other factors such as sunspot cycles and oscillations in the Earth’s orbit are at least as important for climate change as this trace gas – which, far from being pollution, is actually essential for life to exist.

Climate tipping point? Maybe

Certainly, no big change has accompanied the increase in atmospheric carbon-dioxide concentration over the past century from roughly 300 to roughly 400 parts per million, or from 0.03 to 0.04 per cent.

Contrary to the breathless assertions that climate change is behind every weather event, in Australia, the floods are not bigger, the bushfires are not worse, the droughts are not deeper or longer, and the cyclones are not more severe than they were in the 1800s. Sometimes, they do more damage but that’s because there’s more to destroy, not because their intensity has increased. More than 100 years of

photography at Manly Beach in my electorate does not suggest that sea levels have risen despite frequent reports from climate alarmists that this is imminent.

It may be that a tipping point will be reached soon and that the world might start to warm rapidly, but so far reality has stubbornly refused to conform to the Intergovernmental Panel on Climate Change's computer modelling. Even the high priests of climate change now seem to concede that there was a pause in warming between the 1990s and 2014.

So far, though, there's no concession that their models might require revision even though unadjusted data suggests that the 1930s were actually the warmest decade in the United States and that temperatures in Australia have only increased by 0.3 degrees over the past century, not the one degree usually claimed.

The growing evidence that records have been adjusted, that the impact of urban heat islands has been downplayed, and that data sets have been slanted in order to fit the theory of dangerous anthropogenic global warming does not make it false; but it should produce much caution about basing drastic action upon it.

Then there's the evidence that higher concentrations of carbon dioxide (which is a plant food after all) are actually greening the planet and helping to lift agricultural yields. In most countries, far more people die in cold snaps than in heat waves, so a gradual lift in global temperatures, especially if it's accompanied by more prosperity and more capacity to adapt to change, might even be beneficial.

In what might be described as Ridley's paradox, after the distinguished British commentator (Matt Ridley): at least so far, it's climate-change policy that's doing harm; climate change itself is probably doing good; or at least, more good than harm.

Australia, for instance, has the world's largest readily available supplies of coal, gas and uranium, yet, thanks to a decade of policy based more on green ideology than common sense, we can't be sure of keeping the lights on this summer – it's akin to Saudi Arabia being in a petrol drought, and in the policy-induced shift from having the world's lowest power prices to among the highest, our manufacturing industry has lost its one, big comparative economic advantage.

About 20 years ago, in Australia, limiting carbon-dioxide emissions first became a goal of public policy. It was the Howard government, back in 1997, that originally introduced the Renewable Energy Target, a stealth carbon tax, requiring energy suppliers to source a percentage of their power from new renewable generation. But in those far off days, it was just 2 per cent.

During the energy discussions around the Howard cabinet table, I recall thinking, "why not encourage more solar hot-water systems to reduce power use?" and "why not incentivise the installation of solar panels to help power people's homes?"

Way back in the 1980s, in my final provost's collection at the Queen's College, Lord Blake had observed: "Mr Abbott needs to temper his robust common sense with a certain philosophic doubt." If only more of us had doubted sooner and realised sooner how easy it was with renewable power to have too much of a good thing!

Unsurprisingly, a conservative cabinet did indeed respond to farmers' worries about the drought then gripping eastern Australia; and the public's then eagerness to support environmental gestures with other people's money. We thought we could reduce emissions, or at least limit their increase, without much disruption to everyday life, hence these gestures to the *zeitgeist*. Where the subsidy was modest and the impact on the power system minimal, our thinking ran, why not accommodate the feel-good urge to be "responsible global citizens"?

Howard's shrewdness

In its last few months, the Howard government even agreed in principle to support an emissions trading scheme. But Howard was shrewd enough to know how the most important consequences of any policy were often the unintended ones. His government's refusal to ratify the Kyoto climate change treaty, even though we'd secured a good deal for Australia, showed his caution about the impact of emissions reduction on power prices and the wider economy.

For the incoming Labor prime minister after 2007, though, climate change was nothing less than the "greatest moral challenge of our time". The Rudd-Gillard

governments believed in an emissions trading scheme (ETS), no ifs, no buts, and in a 10-fold increase in the mandatory use of renewables.

For a while, the Liberal-National opposition was inclined to go along with it. My own leaning for the first year or so was not to oppose it; but my doubts about the theory of climate change were growing and my sense that an ETS would turn out to be a “great big new tax on everything” was hardening.

To a party audience in country Victoria in October 2009, I observed that the so-called settled science of climate change was “absolute crap”; and after winning the opposition leadership had a secret party room ballot to oppose an ETS because it was not our job to enter into weak compromises with a bad government.

As it happened, the 2010 election was more about power prices than about saving the planet. Under great political pressure, then prime minister Julia Gillard declared: “There will be no carbon tax under the government I lead.” But early in 2011, as part of her minority government’s deal with the Greens, she committed to a carbon tax that would put wholesale power prices up by 40 per cent.

The 2013 election was a referendum on Labor’s carbon tax – as well as Labor’s complete loss of control over our maritime borders – with a thumping win to the Liberal-National Coalition.

In July 2014, the Abbott government abolished the carbon tax, saving the average household about \$500 a year. In early 2015, we reduced the renewable energy target from 28 to 23 per cent. It wasn’t enough, but it was the best that we could get through the Senate. My cabinet always had some ministers focused on jobs and cost of living; and others more concerned with emissions reduction, even though Australia’s contribution to global emissions was barely 1 per cent.

Inevitably, our Paris agreement to a 26-to-28 per cent emissions reduction was a compromise based on the advice that we could achieve it largely through efficiencies, without additional environmental imposts, using the highly successful emissions reduction fund; because, as I said at the time, “the last thing we want to do is strengthen the environment but damage our economy”.

At last year’s election, the Government chose not to campaign on power prices even though Labor was promising a 50 per cent renewable energy target (RET) (requiring a \$50 billion over-build of wind farms) and a 45 per cent reduction in emissions by 2030 (requiring a new carbon tax). After a net gain of 25 seats at the previous two elections, when we had campaigned on power prices, we had a net loss of 14 when we didn’t.

And subsequent events have made the politics of power once more the central battleground between and within the two main parties. Although manufacturing, agriculture and transport are also large carbon-dioxide emitters, the politics of emissions reduction has always focused on power generation because shifting to renewables has always been more saleable to voters than closing down industry, giving up cars and not eating beef.

As a badge of environmental virtue, the South Australian Labor Government had been boasting that, on average, almost 50 per cent of its power was wind generated – although at any moment it could vary from almost zero to almost 100 per cent. It had even ostentatiously blown up its one coal-fired power station.

In September last year, though, the wind blew so hard that the turbines had to shut down – and the interconnector with Victoria and its reliable coal-fired power failed too. For 24 hours, there was a state-wide blackout. For nearly 2 million people, the lights were off, cash registers didn’t work, traffic lights went down, lifts stopped, and patients were sent home from hospitals.

Throughout last summer, there were further blackouts and brownouts across eastern Australia requiring hundreds of millions in repairs to the plant of energy-intensive industries. Despite this, in a display of virtue signalling, to flaunt its environmental credentials (and to boost prices for its other coal-fired plants), last March the French-government part-owned multinational, Engie, closed down the giant Hazelwood coal-fired station that had supplied a quarter of Victoria’s power.

The Australian Energy Market Operator is now sufficiently alarmed to have just issued an official warning of further blackouts this summer in Victoria and South

Australia, and severe medium-term power shortfalls. But in yet more virtue-signalling, energy giant AGL is still threatening to close the massive Liddell coal-fired power station in New South Wales and replace it with a subsidised solar farm and a much smaller gas-fired power station relying on gas supplies that don't currently exist.

Were it not rational behaviour based on irrational government policy, this deliberate elimination of an essential service could only be described as a form of economic self-harm.

Hydro aside, renewable energy should properly be referred to as intermittent and unreliable power. When the wind doesn't blow and the sun doesn't shine, the power doesn't flow. Wind and solar power are like sailing ships; cheaper than powered boats, to be sure, but we've stopped using sail for transport because it couldn't be trusted to turn up on time.

Because the weather is unpredictable, you never really know when renewable power is going to work. Its marginal cost is low but so is its reliability, so in the absence of industrial-scale batteries, it always needs matching capacity from dependable coal, gas, hydro, or nuclear energy. This should always have been obvious.

Also now apparent is the system instability and the perverse economics that subsidised renewables on a large scale have injected into our power supply. Not only is demand variable but there's a vast and unpredictable difference between potential and dispatchable capacity at any one time. Having to turn coal-fired power stations up or down as the wind changes makes them much less profitable even though coal remains by far the cheapest source of reliable power.

A market that's driven by subsidies rather than by economics always fails. Subsidy begets subsidy until the system collapses into absurdity. In Australia's case, having subsidised renewables, allegedly to save the planet; we're now faced with subsidising coal, just to keep the lights on.

We have got ourselves into this mess because successive federal governments have tried to reduce emissions rather than to ensure reliable and affordable power; because, rather than give farmers a fairer return, state governments have given in to green lobbyists and banned or heavily restricted gas exploration and extraction; and because shareholder activists have scared power companies out of new investment in fossil-fuel power generation, even though you can't run a modern economy without it.

A four-point plan

In the short term, to avoid blackouts, we have to get mothballed or under-utilised gas back into the system.

In the medium term, there must be – first – no subsidies, none, for new intermittent power (and a freeze on the RET should be no problem if renewables are as economic as the boosters claim); second, given the nervousness of private investors, there must be a government-built coal-fired power station to overcome political risk; third, the gas bans must go; and fourth, the ban on nuclear power must go too in case a dry country ever needs base-load power with zero emissions.

The Government is now suggesting that there might not be a new clean energy target after all. There must not be – and we still need to deal with what's yet to come under the existing target.

In the longer term, we need less theology and more common sense about emissions reduction. It matters but not more than everything else. As Clive James has suggested in a celebrated recent essay, we need to get back to evidence-based policy rather than "policy-based evidence".

Even if reducing emissions really is necessary to save the planet, our effort, however Herculean, is barely better than futile: because Australia's total annual emissions are exceeded by just the annual increase in China's.

There's a veneer of rational calculation to emissions reduction but underneath it's about "doing the right thing". Environmentalism has managed to combine a post-socialist instinct for big government with a post-Christian nostalgia for making sacrifices in a good cause. Primitive people once killed goats to appease the volcano

gods. We're more sophisticated now but are still sacrificing our industries and our living standards to the climate gods to little more effect.

So far, climate-change policy has generated new taxes, new subsidies and new restrictions in rich countries; and new demands for more aid from poor countries. But for the really big emitters, China and India, it's a first-world problem. Between them, they're building or planning more than 800 new coal-fired power stations – often using Australian coal – with emissions, on average, 30 per cent lower than from our own ageing generators.

Unsurprisingly, the recipients of climate-change subsidies and climate-change research grants think action is very urgent indeed. As for the general public, of course saving the planet counts – until the bills come in and then the humbug detector is switched on.

Should Australia close down its steel industry; watch passively while its aluminium industry moves offshore to places less concerned about emissions; export coal, but not use it ourselves; and deliberately increase power prices for people who can't install their own solar panels and batteries? Of course not, but these are the inevitable consequences of continuing current policies.

That's the reality no one has wanted to face for a long time: that we couldn't reduce emissions without also hurting the economy; that's the inconvenient truth that can now no longer be avoided.

The only rational choice is to put Australian jobs and Australia's standard of living first; to get emissions down but only as far as we can without putting prices up. After two decades' experience of the very modest reality of climate change but the increasingly dire consequences of the policy to deal with it, anything else would be a dereliction of duty as well as a political death wish.

I congratulate the Global Warming Policy Foundation for your commitment to rational inquiry; your insistence that the theory must be made to fit the facts, rather than the other way round; your concern to do good, rather than just to seem good; and for the hope I share with you: that, in the end, the best policy will turn out to be the best politics.

I'm reminded of the story of a man randomly throwing pieces of paper from the window of a train. Eventually his companion asked him why he did it. It keeps the elephants down, he said. "But there are no elephants here," his companion replied. "Precisely; it's a very successful method."

A tendency to fear catastrophe is ingrained in the human psyche. Looking at the climate record over millions of years, one day it will probably come; whatever we do today won't stop it, and when it comes, it will have little to do with the carbon-dioxide emissions of mankind.

Hlavní odkaz listopadu 1989

Neviditelný pes 18. 11. 2017 *Tomáš Vodvářka*

28 let je z historického hlediska velmi krátká doba. Stačí však natolik, aby u mnoha lidí vyvolala amnézii na onu hektickou dobu, která změnila náš svět.

Ti, kterým je dnes aspoň 45 let, si jistě vzpomenou, co bylo pár měsíců před listopadem 1989 a pár měsíců poté. Ještě v lednu při Palachově týdnu zfanatizovaný Pohotovostní pluk SNB mlátil a kropil ledovou vodou v hlavním městě ty, kteří přišli pokojně demonstrovat svou nechuť ke zpuchřelému režimu, vedeném klasickou komunistickou gerontokracií. Podobný přístup zvolila vládní moc ještě v říjnu téhož roku při „nepovolené“ demonstraci ke státnímu svátku.

Zatímco v okolních zemích se komunisté už poroučeli, Maďaři otevřeli svou železnou oponu a východní Němci prováděli gymnastiku přes zdi Lobkovického paláce v Praze, u nás soudruzi schůzovali a připravovali podnětné referáty k nastávajícímu x-tému sjezdu KSČ. Dělníci (respektive jejich řídicí kádry) podepisovali petice s požadavkem onoho pověstného klidu k práci, v televizi se tu a tam objevovali političtí komentátoři, kteří zvýšeným hlasem a zvlhlým pohledem ujišťovali diváky, že si socialismus rozhodně nenecháme rozvrátit.

Dnes s odstupem víme, že se v podstatě čekalo na nějaký impuls. Slovy masového vraha Vladimíra Uljanova bylo nutné „aby náhle vzrostla revoluční aktivita mas“. V té době tvořilo československou společnost více méně unifikované občanstvo s historickou pamětí posledních 20 let. Rok 1968 byl pro ně mementem, že bolševik není partner k rozhovoru, že jde o ideologii, která netoleruje žádné jiné názory. Měli ještě v paměti statisíce vyhozených lidí z práce, ostrakizaci schopných a přinejmenším vzdělanostní genocidu potomstva. Ti, kteří se nesehnuli, byli označeni za vyvrhele, veřejně tupeni a tajně zavírání. Doma byly děti poučovány, aby tak nějak do ničeho nestrkaly nos.

Existovaly dva jazyky. Ten domácí, kterým se věci nazývaly tak jak byly a poté ten druhý, oficiální, kterým se stále velebila milenecká láska k Sovětskému svazu, jež měla trvat navždy a nikdy jinak. Otcové a matky, kterým doba minulých dvacet let zalepila ústa a morálně je vykastrovala, poučovali své děti, ať se do ničeho nepletou. Jejich historická zkušenost jim velela stát jaksí opodál.

Nicméně – právě jejich děti, bez traumatu roku 1968 – mohly jediné být onou rozbuškou, nevědomky naplněním Leninova revolučního předpokladu. Tyto děti kašlaly na opatrnost svých rodičů a obrazně řečeno se nechaly na Národní třídě zmlátit místo nich.

Dokumentovaná zběsilost mladíků v bílých helmách a s bílými obuškami, neštíticích se řezat po hlavě i mladá děvčata, zůstane navždy výkladní skříní komunismu, té proklamované lidské avantgardy. Tvzení jednoho politika, že šlo v podstatě o nevinné škádlení, ostře kontrastuje s výpověďmi lékařů, kteří zraněné ošetřovali. To, že nikdo nezahynul, se rovnalo spíše zázraku.

Jakákoli událost dějinného významu, kterým listopad 1989 byl, se stává po krátké době předmětem spekulací, zpochybňování a relativizace. Jen díky generálu Eisenhowerovi, který nechal po osvobození koncentračního tábora procházet kolem hromad mrtvol a ještě žijících lidských trosk ctné německé občany a gnädigen Frauen, nelze dodnes zpochybnit zverstva, prováděná nacisty. Díky filmovým materiálům, natočeným rozhovorům a publikacím účastníků může kdokoli zjistit skutečnosti ohledně oněch několika listopadových dní, které vrátily Československo do normálního světa. Je však stále pracnější očistit pravdu od lži, kterou do ní stále pumpují ti, kterým jde jen a jen o prosazení vlastního ega a jejich „pravdy“. Ostatně jsme toho byli svědky před dvěma lety na Albertově.

I když nadšení z listopadové změny začalo celkem brzo vyprchávat, tento zlomový okamžik byl pro naši moderní společnost klíčový. Lidé s jiným než oficiálním názorem již nebyli zavírání, ustal exodus schopných mimo stát, občané díky absenci ostnatých drátů a pozorovacích věží (podobnost s koncentračními tábory byla čistě náhodná), mohli vyjízdet ven do svobodného světa okolo a s údivem zjistit, že se dá žít i jinak než v kleci.

Všichni dostali šanci. Některým se ledasco povedlo, jiným ne. Někteří ve svém životě uspěli, jiní rezignovali s hledáním a označením viníka svého neúspěchu mimo sebe. Objevily se rovněž temné figury, šibřiči a podvodníci, kteří v tom „uměli chodit“ a z některých se stali – pokud přežili – mafiáni, ovlivňující politiku a chod státu. Objevili se však i skvělí lidé, kteří posunuli naši republiku tam, kam odjakživa patří. Mnozí vědci, lékaři a umělci proslavují naši zemi svým umem a schopnostmi. Jsme ukotveni v bezpečnostních strukturách, o nichž se nám v minulosti ani nesnilo.

Po listopadu 1989 jsme se stali zemí, která se vyznačuje demokratickým způsobem vlády, nikoli nějakou modifikací carismu. I přes klopoty, které s tímto systémem máme, se naše země pozvedla nevídaným způsobem.

Máme všichni možnost volby. Jestli zůstat ve společenství zemí, které uplatňují demokracii jako nejlepší formu vlády, nebo – a to svobodně – si zvolit již zmíněný mitigovaný carismus. Pokud se k němu rozhodneme – a poslední volby svědčí pro to, že řada občanů si to tak nějak přeje – bude to rozhodnutí jen naše, dobrovolné a s plným vědomím, nevnucené zvnějšku.

I to může být podstatný odkaz listopadu 1989.

Nové bratrské armády

Neviditelný pes 16. 11. 2017 Benjamin Kuras

Za zády parlamentu, s vyloučením veřejnosti a za mediální lhostejnosti podepsali ministři Stropnický a Zaorálek dokument, jenž tuto odcházející a už nikým nepodporovanou vládu povyšuje na nejzrádnější od partičky Husák, Biřák a spol. Tamty aspoň můžeme omluvit tím, že měli v zádech hlavně okupačních armád. Tito svobodně okupační armády spoluvytvářejí odevzdáním obrany země do rukou stále víc totalitnější EU.

„Permanentní strukturovaná kooperace“ (PESCO) plánuje být onou euroarmádou, před níž už několik let varoval Nigel Farage a o jejíchž cílech, záměrech a funkcích si můžeme právem dělat velké starosti. Jednak zavádí takzvanou *Procurement Directive*, čili direktivu o zadávání zakázek zbrojnímu průmyslu, která bude moci rozhodovat o tom, jaké zbraně se kde smějí vyrábět a prodávat. Takto ji vysvětluje britský generál Julian Thompson, velitel britských jednotek osvobozujících Falklandy a dnes předseda asociace *Veterans for Britain*:

„Zákon o zadávání zakázek znamená, že členské státy budou stále více podléhat omezení zakázek vlastním národním výrobcům. Členské státy nebudou ani moci plánovat strategii zbrojního průmyslu nezávisle, bez kontroly celého procesu ze strany Evropské komise a Evropské obranné agentury.“

Špatná zpráva pro český zbrojní průmysl opět se probouzející z bezmála likvidace za Havlova prezidentství. Jak už nás poučuje zkušenost ze společných průmyslových projektů EU, mohlo by to znamenat stejnou likvidaci českého zbrojního průmyslu, jako kdysi cukrovarnictví a výrobu motorek, motocyklů a třeba i jen zubní pasty (pamatuje ještě někdo starodávné pasty thymolin a kalodont?)

Ale to není vše, co by nám mělo dělat starost. V cílech „posílení obrany a bezpečnosti“ projektu PESCO chybí ujasnění, před čím nás vlastně má bránit a co si představuje pod pojmem bezpečnost. Kdo se ještě domnívá, že nás má PESCO všechny bránit před tím akutním, agresivním a potenciálně už civilizačně smrtelným nebezpečím islámské kolonizace, nechť prosím procitne z hlubokého sebeklamu. Kdyby nás před ním EU chtěla bránit, už by to dávno mohla udělat s pomocí existujících národních armád vyslaných na vnější hranice EU. O terorismu, no-go zónách a zavádění šariátských zákonů bychom si nemuseli vyprávět. Dokonce bychom mohli věřit, že islám je skutečně to mírumilovné náboženství – pokud zůstává doma. A byl by pro nás romantickou exotikou a gastronomickou inspirací.

Před čím tedy musíme tu naši Evropěku bránit? Nové zákony postupně vydávané v zemích EU stále více než na islámský terorismus míří na „pravicový extrémismus“, čili osoby, skupiny, strany a hnutí, domnívající se, že míra islamizace a počty ilegální migrace by už mohly stačit a domorodé národy by měly právo se opět svobodně nadechnout. A tak místo trestného činu ilegálního vstupu, násilností po tomto vstupu páchaných a jejich netrestání, se trestným činem stává samotné informování o těchto trestných činech, klasifikované jako „hate speech“.

Bruselští vladaři se už obávají, že ten „pravicový extrémismus“ by mohl přerůst v organizovanou domobranu. A na tu potřebuje závčas mít přípravu „bratrskou pomoc“ členským zemím, kde by mohla vypuknout. Jakou ve starém Římě plnily multinárodní legie. Skotští legionáři jako Pilát Pontský byli posíláni do Judeje, řečtí do Anglie, germánští do Španělska. Takže možná přece jen tu máme něco k chlácholení. Čeští vojáci nebudou potlačovat „pravicové extrémisty“ české, provedou to za ně holandští. Ti naši zas poletí uklidňovat našťvané Katalánce.

Dá se tomu ještě zabránit? Třeba tím, že Stropnického a Zaorálkovy podpisy klasifikujeme jako protiústavní, protože ignorovali parlament, a členství v projektu zrušíme? Nebyli bychom sami, nýbrž v dobré partě s Portugalskem, Maltou, Irskem, Dánskem a vystupující Velkou Británií.

Donedávna jsem rád vtipkoval, ať na nás, neposlušné Středoevropany, pošle Brusel křížácké výpravy. Dnes už to tak vtipně nezní. A jestli se vám zdá, že zase paranoidně malují čerta na zeď, připomeňte si, že téměř vše, co jsem za těch 15 či 20 let o Evropské unii napsal, se splnilo.

Už zase hlavy v písku

Neviditelný pes 15. 11. 2017 *Benjamin Kuras*

Z parlamentního handrkování o výbory a koalici, ale taky z prezidentského klání, se zcela vytratil námět, který patří mezi ty dnes stále nejakutnější, jež v sondážích obyvatel čněl na prvním místě a s nímž šlo pár stran do voleb. Totiž migrace a islamizace. Dokonce i Okamurovi přímokráti jako by zapomněli, na co dostali od svých voličů mandát. Referendum bylo v pořadí naléhavosti až někde na třetím místě, ještě i po odvolatelnosti a hmotné odpovědnosti politiků, a možná až na čtvrtém po státní kontrole gangsterských exekutorů.

Pravda, o nulové migraci a zákazu propagace politického islámu se zmínil v kterémsi interview Topolánek, coby jediný z nových prezidentských kandidátů. Jenže mu to věřte, když zároveň volil stranu, která má v programu stoprocentní poslušnost Bruselu včetně „kolegiálního“ přijímání migrantů.

Tak se v lidu zase možná usazuje ten pověstný český klídek zapísčených pštrosích hlav: nic se vlastně neděje, máme tu dvanáct migrantů, nás se to netýká, systém kvót už vypršel. A kdoví, možná i ti, kdo k volebnímu úspěchu „zneužívali strach občanů“ jsou opravdu nezodpovědní populisté a dezinformátoři „proruských fake news“. Ostatně ten náš strach, vidíte, je jim najednou lhostejný, jen co se dostali ke korytům. A my jsme se zbytečně nechali vyhecovat do psychické poruchy zvané xenofobie. Říkají si možná někteří voliči uchlácholení demagogií, že není z čeho mít strach.

Jenže pozor: Nemít strach je těžká psychická porucha a jeden ze symptomů na jedné straně psychopatie, na druhé straně ztráty pudu sebezáchovy. Nebýt strachu, přejede nás první auto, před něj vstoupíme při prvním vykročení z domova. Strach nás nutí k připravenosti, bezstarostnost z nás dělá bezbranné. Mít strach z něčeho, co by se možná ani nemuselo stát, je bezpečnější než nemít strach z něčeho, co by se stát mohlo. Zvlášť vidíme-li, že nedaleko se to už děje, i když zatím někomu jinému.

Tak z té bezstarostnosti zase na chvíli procitneme ocitováním několika událostí, které se přihodily v těch nedávných bezstarostných týdnech.

Německo stále přijímá průměrně 15.000 nových migrantů měsíčně. Mezitím z migrantů, kteří se nekvalifikovali na azyl, bylo deportováno pár stovek, zatímco 56.000 zmizelo neznámo kam. Islámských radikálů s teroristickým napojením policie identifikovala 24.500. Počet zločinů spáchaných migranty se za rok zdvojnásobil, počet teroristických činů se zčtyřnásobil. Z těch téměř dvou milionů přišedších se jen pár desítkám tisíc podařilo začlenit do nějakého zaměstnání. Ostatní žijí na podpoře, stojící německou státní kasu 20 miliard eur ročně.

Několik stovek jich je přijímáno na studium v policejních akademiích, v naději že z nich vyrostou na dodržování zákona dozírající policisté. Jejich instruktoři popisují jejich chování jako „nepřátele v našich řadách“, dopouštějících se krádeží, hrozcích kolegům násilím, odmítajících výuku, některých dokonce neschopných artikulovat a číst jednoduchou němčinu. „Učebna vypadala jako peklo, z poloviny arabská a turecká, někteří řádili, jiní spali a z některých jsem měl opravdový strach,“ popisuje práci instruktor berlínské akademie citovaný listem Die Welt.

Ale abychom nesváděli všechno na migranty, novou totalitu nastoluje sám německý stát. V říjnu schválil a vydal nový zákon o cenzuře sociálních médií, jimž ukládá povinnost sama sebe cenzurovat pod hrozbou přísných, až půlmilionových pokut. Prikazuje jim vymazávat „projevy nenávisti“ do 24 hodin od stížnosti jakéhokoli čtenáře, bez ohledu na to, zda „nenávistná“ zpráva je či není pravdivá či skutečně nenávistná. Tak ze strachu z pokut Facebook a Twitter vymazávají prakticky vše, nač dostanou stížnost, Facebook až 288.000 vstupů měsíčně. Úřad dozírající na dodržování cenzury řídí bývalá agentka Stasi.

Jen taková ta špička ledovce nejnovějších událostí našich chlácholivých několika týdnů, a to ještě jen od našeho nejbližšího souseda s otevřenými hranicemi. Kdo říká, že se nás to netýká, protože zde se to ještě neděje, prozrazuje nejen tu pštrosí hlavu v písku, nýbrž i tu nejhrubší formu zabeđeného nacionalismu nevnímajícího, že patříme k civilizaci, která se kolem nás potápí, zatímco my si bezstarostně křepčíme na horní palubě Titaniku. A chlácholíme se jako ten pán z newyorského vtipu, padající z horního poschodí a u každého poschodí si říkající „zatím OK“. A to je ta pravá, realitu popírající demagogie.

Je Čína naše budoucnost? Neviditelný pes 14. 11. 2017 Václav Vlk st.

Tím nemyslím zrovna sebe anebo konkrétně nějaké osoby. Tím myslím naši „západní“ civilizaci. A myslím to naprosto vážně.

Většina dnešních lidí se domnívá, a to včetně vzdělanců, že to, v čem žijeme, je nejen „nejlepší z možných světů“, což je dosti relativní, ale že je to vůbec nejlepší svět, co lidé vymysleli.

Souhlasil bych s nimi v tom, že v kombinaci židovsko-křesťanské víry, technických základů a vědomostí, které si osvojujeme jako další pilíř našeho světa, a v návaznosti na duchovní revoluci protestantismu jsme vybudovali něco úžasného. Vytvořili jsme nový svět. Lidský svět. V kombinaci idejí s technikou.

Dnes je módní hlásat, že naše civilizace je v úpadku, na konci svých sil a že může jen následovat zmar a zkáza.

Pokud se jedná o současnou situaci, ta je vážná. Euroamerická kultura a společnost se zmitá v krizi daleko hlubší, než si většina lidí uvědomuje a než by vůdčí duchové chtěli přiznat. Spíše se obecně držíme představy, kterou lidový humor vyjádřil takto: „On si myslí, že nebejt jeho, a malejch brambor, že by prasata neměla co žrát.“

My si také myslíme, že nebýt našich tzv. vznešených myšlenek a úžasných zásad lidských práv (týkajících se všech, tedy mimo obyčejného člověka!), jsme dneska špičkou civilizace my. A že když „dobrá věc se podařila a **naše pravda zvítězila**“, už vše končí. Dokonale to ukazuje třeba kniha Francise Fukuyamy z roku 1992 „Konec dějin a poslední člověk“ vzývaná intelektuály. Pitomost, a neuvěřitelná nafoukanost a sebestřednost západních intelektuálů, která je základem ideologie této knihy, mne doslova drtila. Četl jsem si ji prvně v době začátku konce Jugoslávie v roce 1994 při cestě Chorvatskem. Stupidita té myšlenkové konstrukce v porovnání s realitou zvenku živené občanské války byla děsivá.

Ovšem od té doby se takzvaná liberální levice, sama sebe pasující na elitu světa, stala ve všech svých formách (zelení, gender, LGBT, feministky, neziskovky atd.) aktivní částí totalitních praktik. Se zdarem se pokoušejících ovládnout euroamerický svět.

Pravidelné „vlny nenávisti“, jak opsané z Orwellova románu 1984 o „dvou minutách nenávisti“, zpracovávají euroamerický svět již od doby Římského klubu. Jak napsali autoři Alexander King a Bertrand Schneider v knize The First Global Revolution: „Zdá se, že lidé potřebují společnou motivaci v podobě společného nepřítele, aby se dokázali spojit a spolupracovat [...] Trik spočívající v hledání obětních beránek je starý jako lidstvo samo – když se domácí situace stane obtížnou, odvést pozornost k hrozbám z vnějšku. Sjednotit rozdělený národ proti vnějšmu nepříteli, ať už skutečnému, nebo k tomu účelu vymyšlenému.“

Mimoходом, dnes je významným členem Římského klubu kandidát na presidenta ČR Jiří Drahoš. Máte-li tuto informaci, lépe pochopíte, proč byl podepsán pod peticí označující obyvatele Česka za idiotské xenofoby a zaostalce a horující pro přijímání (muslimských) imigrantů. Tu naprosto šílenou petici „Vědci proti strachu a lhostejnosti“ lze nalézt na Internetu.

Vše to začalo teorií o „ochlazování Země“, která přešla v oteplovací šílenství, kde jsou mediálně i lidsky likvidováni odpůrci této „Velké lži“, následně začali takzvanou pedofilií kněží, pak přešli k „obyčejné pedofilii“, odskočili si k „domácímu násilí“ (ovšem jen z mužské strany), takzvanému „zrovnoprávnění žen“ atd. atd., až to dnes vrcholí šílenstvím kampaně MeToo, kde se už úplně přestalo hrát na logiku, pravdu, spravedlnost a lidskou důstojnost a vypukla nová éra totality.

Podívejte se, jak dnes se stejně lže, popírá skutečnost a manipuluje s lidmi - jako po bolševickém převratu v Rusku vůči všem vzdělaným a samostatným lidem, pak v nacistickém Německu vůči židům a demokratům, ale i v Jugoslávii vůči Srbům i Černohorcům a ostatně i Makedoncům. Anebo propuknuté a organizované šílenství při rwandské genocidě v Africe, což bylo masové vyvražďování etnické skupiny Tutsijů (většina obětí) a umírněných Hutů zfanatizovanými davy Hutů v roce 1992.

Že se to nemůže stát u nás? To si jen myslíte! V létech 1900 až 1920 si nikdo nedovedl představit, že by v carském Rusku, s jeho spisovateli a inteligencí, mohli být vražděni lidé proto, že nosili brýle a uměli číst a psát, a že by vláda v Rusku přešla na bolševiky a ti nechali záměrně zemřít miliony lidí hlady. Stejně jako nikdo

nevěřil, že vysoce civilizovaní Němci budou ve dvacátém století vraždit děti, ženy, starce, a to jak zabíjením „ručním“, tak na základě průmyslového principu.

A také to vždycky všude začínalo úžasně vzletnými hesly plnými „vznešených“ myšlenek a svobody a spravedlnosti. Jako dnes.

Osobně se domnívám, sám zděšen tím výhledem, že vypukne v euroamerické části světa konflikt, či spíše občanská válka.

Za prvé: Jak napsal blogger Karel Stryczek v článku Americká levice, je to „*nic neřešící zloba a nenávisť*“. Ta v USA a také v EU doslova řadí pod heslem „Je třeba zničit Trumpa a spol.“ Ve skutečnosti si poražení obamovští levicáci a blouznivci přejí zničit demokracii a zavést „vedoucí úlohu“ fanatické neomarxistické levice. Pod hlavičkou levicového liberalismu. Která se mimo jiné vyznačuje tím, že o zločinech marxismu nic neví a nechce vědět.

Za druhé: Civilizace „bílého muže“ učinila historickou chybu, když ve své naivitě zasahovala „ve prospěch dobra“ v Africe a v arabských zemích masivním dodáním léků a technologií bez ohledu na tamější situaci. Tím pomohla nastartovat již tak samovolně vznikající demografický boom, kdy se obyvatelé těchto zemí množí téměř geometrickou řadou. Místo „vzdělání a osvěty“, tedy onoho „prutu na ryby“, jsme jim dávali stále více a více „ryb“. A oni dnes jdou tam, kde – jak se domnívají – „rostou peníze na stromech“.

Všimněte si, že statisíce imigrantů se netlačí ani do Japonska, ani do Číny anebo do Střední a Jižní Ameriky. Tam euroamerická levicová totalita a ideologie „oikofobie“, tedy nenávisť k vlastní kultuře a národu, ještě mnoho nedosáhla.

Pokud jsou dnes mediálně i pracovně likvidováni bílí muži za to, že kdysi – před patnácti či třiceti lety – sáhli nějaké ženě na koleno, máme zde novou inkvizici. Dnes pocházející z USA. Největším důkazem síly a obludnosti této levicové totalitární inkvizice je dnešní papež František. Jeho rozhodnutí o zákazu prodeje cigaret ve Vatikánu je hlasitým přihlášením církve svaté k nové inkvizici. To nebudou kuřáci smět chodit do chrámů a bude jim odmítnuto poslední pomazání?

Výsledkem bude nejprve – vlastně už je - úpadek euroamerické společnosti. U nás se z ideologických důvodů a pod tlakem fanatiků nestaví dálnice, v Německu pak dálkové rozvody elektřiny, byrokracie a tisíce předpisů vycházejících z takzvané „péče o lidi“ v provedení direktiv EU ničí celý – nejen ekonomický – systém.

Toho, co vybudovali a vymysleli naši předkové, tedy systému, který odstranil hladomory a zajistil většině lidí blahobyt, se ujali Asiaté. Převzali a zdokonalili naši techniku, způsoby vzdělání zachovali a upravili pro sebe, a převzali většinu způsobů řízení společnosti právě od euroamerické civilizace.

Výsledky jsou vynikající. Nejprve Japonsko, pak Jižní Korea, a také Singapur. Ze země, která se potácela na konci žebříčku států, země bídy a hladu, je dnes nejvíce se rozvíjející stát. Poté, co v roce 1977 zavedl v Číně „západní styl ekonomiky a myšlenky řízení“ Teng Siao-pching, je dnes Čína světovou velmocí.

Žvanění o tom, že kapitalismus, ten vynález Evropy a USA, se nemůže uplatnit v komunistické Číně, se omílá jak kolovrátek. Je to nesmysl. Mezitím my upadáme a Čína vzkvétá. Čína se ekonomicky a politicky vrátila k původnímu kapitalismu.

U nás v Evropě jsme také nezačínali cestu k bohatství a prosperitě uprostřed nějaké „liberální demokracie“. To, co má dnes Čína, tedy jednu vládu a jednu ideologii, jsme praktikovali i my v Evropě po staletí. Dnešní, či spíše včerejší demokracie byla jejich vzorem. Pozvolného přechodu k všeobecné demokracii.

Třeba volby římského krále a císaře Svaté říše římské: také šlechta volila své vůdce, třeba u nás a v Německu. I prostřední vrstva – řemeslníci – znala určitou demokracii. Tak jako je dnes čínská forma demokracie kombinací zásadní ideové vlády a volného trhu. Ostatně, když tomu bylo tak u nás v 18. a 19. století, také jsme rychle rostli a byli úspěšní. Asie a tam ležící nové moderní státy mají ještě možnost zlepšit demokracii. My jsme demokracii převrátili vzhůru nohama a vracíme se duševně do středověku. Anebo možná ještě před něj.

Obávám se, že se řítíme čím dál rychleji do maléru. Střet totalitních neomarxistů a totalitních vyznavačů koránu, kterých je v Evropě čím dál víc, nebude možné řešit domluvou. Obě strany společně nejprve zničí všechny demokraty, následně pak pomatence, sluníčkáře a multikulturalisty, a pak si to rozdají mezi sebou.

To zná Evropa už od doby dobytí Říma Germány. Přes náboženské středověké války až po kataklyzma dvou světových válek.

Počet hlupáků, zbabělců a nevzdělců uvnitř naší bílé euroamerické civilizace stoupá. Už se sami bojíme nazývat se tím, čím jsme.

Tak jako po Egyptu převzalo intelektuální a skutečnou vládu Řecko a pak Řím, převezme pochodeň pokroku pravděpodobně Čína. Má na to schopné lidi, nadšené občany, sílu na rozhodování, má prostě správný „drajv“. Zatímco my hnijeme pod nadvládou politických idiotů v našem blahobytném smrádku.

Střet civilizací ve světle Lomikarova principu

Neviditelný pes 13. 11. 2017 *Luděk Frýbort*

Lomikare, Lomikare, do roka ha do dne zvu tě na Boží súd, zvolal prý chodský vůdce Jan Kozina, když ho skoro na den přesně před 322 lety vedli v Plzni na popravu. Řečený Lomikar pak do roka ha do dne opravdu zemřel; i stojí možná za zamyšlení, nemá-li též dnešek svá do roka ha do dne, a jaká.

Vyjde někdy v tisku článek rezolutní, přesně vědoucí, co nemá být a co by místo toho býti mělo; tu nezaškodí vzít nůžky, článek si vystříhnout a založit. Do roka a do dne se ukáže, nakolik je jeho problematika ještě aktuální, a co už pomalu začíná obrůstat mechem zapomnění. Loni touto dobou například byla bezesporu nejaktuálnějším tématem volba jistého Donalda Trumpa za presidenta Spojených států amerických. Američanům se zřejmě zamlouval, takže ho zvolili. Levicově liberální intelektuálstvo po obou stranách Atlantiku na něm naopak nenacházelo chlupu dobrého, i spustilo náramný pokřik včetně temných předpovědí, jak teď všechno půjde s kopce a nakřivo s Amerikou i s celým světem, když takový nekňuba... I vyjímám ze svého archivu článek – nepovím z které tiskoviny, jelikož vyjít mohl v tom rámusu kdekoliv – z listopadu loňského roku, a porovnávám se současným stavem věcí. Levicové intelektuálstvo... no, ne že by se mezitím do toho proklínaného Trumpa zamilovalo. Ale už mu není tak důležitý, hromada jiných problémů vystoupila do popředí a říká si o řešení, ze všeho nejnaléhavěji problém uprchlický.

Také k němu ještě před nedávnem zaujímal oficiální mínění – na rozdíl od mínění veřejného, rozlišujeme, prosím, ty dva pojmy – velice shovívavé stanovisko. Musíme mít pochopení pro ty ubohé, pronásledované lidi, zněl tenor tiskových úvah a politických prohlášení, prchají před válkou, před rozvratem, trochu jim vypomůžeme a oni se jistě brzy integrují, je mezi nimi mnoho odborníků, tolik potřebných pro naše řemesla a průmysl... dnes by už nikdo takové řeči nevypustil z huby, aby nebyl směšný. Potvrdilo se, co beztak věděl kdekterý populist a už dávno: neprchají žádní ubozí, nýbrž pěkně zámožní, protože jen tací si mohou dovolit sáhnout do pytlíka pro těch pět až deset tisíc dolarů, co si tak převaděčský průmysl účtuje za své služby; a pronásledování také sotva. Nikdo je z jejich zemí nehoní, ale rozhodli se odejít sami, jelikož to pokládají za ekonomicky výhodnější. O tolik potřebných odbornících a brzké integraci pak škoda řeči. Jediné co souhlasí, je rozvrat; ale i ten si svými sektářskými pranicemi vesměs způsobili sami.

Zdá se, jako by opravdu existoval jakýsi dějinný princip – nazvěme jej Lomikarův – dle nějž se pošetilosti, povrchnosti a pokrytectví po uplynutí nedlouhé doby (nemusí to být přesně rok ha den) vyjeví v podobě následků, zpravidla už neodčinitelných. Na druhou stranu lze Lomikarovu principu přičíst i jistý ozdravný účinek. Jsme dnes poučenější; chápeme už, že šlechetný úmysl může mít a také přecasto mívá sakramentsky nešlechetné následky. Přesněji dovedeme rozlišit iluzi od skutečnosti, ono věčné co jest, a co by dle číhosi osvíceného zdání býti mělo. Víme už nebo alespoň tušíme, že optimismus je nejjistější cestou do pekel. Že budoucnost má v zásobě všelicos neodhadnutelného; a máme-li se ni připravit, je lépe počítat s alternativami spíš temnými a nejtemnějšími než s růžovoučkými. Především však jsme ochotnější si připustit, odkud nám kyne skutečná hrozba na rozdíl od vcelku pomínutelných lapálií. Vcelku pomínutelná je volba toho či onoho politického velmože, byť i nešel pod nos intelektuálním nabadatelům, jak tomu jest v případě již zmíněného D. Trumpa. Skutečná hrozba naproti tomu tkví v příšerném přemnožování lidu tzv. rozvojových zemí (tak nevím: nevymyslel si někdo tu rozvojovost

z legrace?) a jeho důsledku, přelévání populačních přebytků do zatím jakž takž úživné Evropy. Tím hůř, jde-li o přebytek vyznání islámského, kteréžto zjištění by ještě před rokem bylo koledováním o cejch islamofoba, rasisty a kdovičeho ještě, blahodárným působením Lomikarova principu jsou však dnes i nejhrolivější hlasatelé stejné hodnoty všech věr a vyznání s udílením cejchů opatrnější.

Zvláště když nás sami synové Prorokovi ve své dobrotě upozorňují, nač si máme dávat pozor. Konalať se nedávno v Londýně demonstrace britských muslimů, v jejímž čele byly nesené transparenty s následujícími hesly: *Setněme hlavy všem, kdo urážejí islám! Evropo, vezmi si poučení z 11. září! Připravte se na opravdový holokaust! Islám bude vládnout světu! Svobodo, jdi do pekla!* A tak dále a podobně. No? Ještě si někdo myslí, že islám je náboženstvím míru? Nebo dokonce náboženstvím lásky, jak jsem také už někde četl? Ona je, pravda, takových řvounů mezi muslimy jen nepočtená menšina. Také jsem ale nikde nezaznamenal protidemonstraci umírněných muslimů; i lze mít za to, že se s nenávislnými hesly sice neztotožňují, ani jim však nejsou nijak zvlášť proti myslí. Ale ať umírnění nebo neumírnění: bylo by zajímavé zvědět, proč tedy do té Anglie utíkali, když mohli mít islám v celé nádheře doma. Stejně zajímavá by byla odpověď na otázku, odkud by brali své sociální a jiné podpory, kdyby v tom Londýně dosáhli svého. Jenže tak se ptáme my, nevěřící. Muslim má zato, že vše se děje z nezbadatelné vůle Alláhovy; tudíž ne on sám utíkal do Anglie, nýbrž ten, kterýž je Slitovný a Milosrdný, ho tam poslal; a když ho tam už poslal, také se jistě přičiní o jeho obživu. Neboť kdo chce tvrdit, že Alláh, jsa velmi doslovně všemohoucí, neuměl by v případě potřeby zařídit vyplácení dávek? Avšak dosti legrace.

Jsou to dva světy, my a oni, dva navzájem se vylučující životní způsoby. Dokud evropskou civilizaci dělily od ostatních širé plochy moře a pouští, byly všelijaké vzteky a tahanice, každý ale zůstal kam ho osud postavil a existenci druhých, ať v dobrém či ve zlém, příliš neovlivňoval a ani nemohl. Došlo ale k vzájemnému průniku a tím i k tomu, co autor stejnojmenné knihy Samuel P. Huntington nazval *Střet civilizací*. Ledaže se malinko spletl: civilizací napočítal devět - nebudu je teď po něm přepočítávat - předpověděl, že války a podobné žerty se budou konat na styku všech devíti bez rozdílu. Skutečnost je příznivější, i když ne o moc: různice všech druhů a stupňů se dějí výhradně na styku západní civilizace s islámskou, a nyní už nejen na styku, nýbrž v samém srdci Západu. Co teď s tím...

Snad abychom si urovnali slovník. Islám nazývá sám sebe náboženstvím míru; a opravdu, jest slovo islám odvozeno přesmyčkou z arabského *as-salamu* = mír. Přijde ovšem na to, co jím je míněno. Pro jednoho je mír stav dosažený dohodou mezi rozumnými lidmi, že se nebudou dál prát, ale vyřeší vzájemné spory vyjednáváním či jinou nenásilnou cestou. Pro druhého je mírem stav, kdy hloupý protivník vyklidil kus předmostí, z něž bude vykročeno k dalšímu šíření moci. Jak ostatně dokládá sám korán, súra Muhammad, verš 37: *Neochabujte a nevybízejte k míru, když máte převahu!* Sejměme tudíž klapky z očí svých a hledme, aby islám, náš sám sebou prohlášený protivník, nejenže neměl převahu, ale ani se nedomníval, že by ji mohl získat. Střet civilizací tak ze světa nezmezí, ale stane se z něj - doufejme - konkurenční vztah jako v kterémkoli konání lidském. S tím bychom mohli být spokojeni.

Nebo tak aspoň se jeví stav věcí dnes. Jak s ním může zalomcovat Lomikarův princip do roka ha do dne? To pochopitelně nevíme a ani vědět nemůžeme; i беру z poličky svůj zdroj inspirací, Bibli svatou... kdepak to stojí... aha, tadyhle: kniha *Příslaví krále Šalomouna*, kap. 17, verš 10: *Více se chápá rozumného jedno domluvení, nežli bys blázna stokrát ubil.* I zůstávejme rozumní, abychom nebyli ubiti. Bláznů je i bez nás na světě dost.

Fňukání je k ničemu

Neviditelný pes 9. 11. 2017 Jaroslav Mith

Putin roste na neschopnosti evropských politiků

Rusko je naším geopolitickým konkurentem. Místo aby západní politici brali Putina jako konkurenta a podle toho jednali, snaží se svést na něj vlastní neúspěchy. To nemůže fungovat.

Kdo sleduje politickou scénu delší dobu a oprostí se od svých osobních antipatií, zaujme ho na Rusku a Putinovi jedna věc. A to s jak neuvěřitelně nízkými kartami

dokáže hrát a dosahovat úspěchů. On, stojící v čele země, která je mnohem menší a slabší než SSSR za studené války. On, se svojí postsovětskou ekonomikou!

Stačí jenom porovnat, kolik investoval on a kolik Západ do Iráku, arabského jara, války v Sýrii, války v Lybii. A co získal on a co my. Ten nepoměr vložených prostředků, sil, peněz, politického kapitálu i lidských životů a získaných výsledků je neuvěřitelný.

A místo poučení z vlastních chyb a nezbytné korekce vlastních činů zareagovali západní, tedy naši, politici naprosto nepochopitelně. Činí Vladimíra Putina zodpovědným za své vlastní chyby! A protože své chyby nenapravují, vypadá to, jako když Putin stále vítězí. Za každým problémem je Putin!

Dámy a pánové, řekněme si to nahlas: Vladimír Putin není příčinou vaší neschopnosti! On je vaším konkurentem, takže vaše chyby pochopitelně využívá a zneužívá.

On opravdu nezavedl společnou měnu euro se všemi důsledky na ekonomiku jižního křídla EU včetně Francie. On nemůže za vaše dluhy. On u vás doma nezavedl multikulturalismus, genderismus a další šílené ideologie. On nemůže za nehlídání vnějších hranic EU, on nemůže za katalánský problém, on nevypudil Británii z EU, on nezavedl programy typu solární a řepkové dotační šílenství. On nemůže za vaše no-go zóny. On ústy Merkelové nepozval miliony muslimských migrantů do vašich zemí. On nemůže za islamizaci vašich měst.

On z toho všeho pochopitelně těží, ale nezpůsobil to. To jste způsobili vy!

Pokud Rusko koná v blízkosti polských hranic rozsáhlé cvičení nazvané Západ za účasti statisíce svých vojáků, tak odpovědi není ustrašený ukňouranec, který žaluje, že pozorovatele pustil jen někam! Odpovědi má být stejně rozsáhlé cvičení vojsk NATO v Polsku, nazvané třeba Zázrak u Varšavy II. A přehlídka u památníku padlých polských vojáků z roku 1920 při obraně Varšavy. Tomu bude rozumět.

Dámy a pánové, fňukáním typu „mně ten zlý Vláša bere kyblíček“ neuspějete. Vy jste těmi rodiči, co mají zasáhnout na pískovišti.

Autor je radní pro školství za ODS, Praha 4

Co chtějí islámské politické strany

Neviditelný pes 8. 11. 2017 *Judith Bergman*

Jasin, zbrusu nová první islámská strana ve Švédsku, plánuje účast v parlamentních volbách v roce 2018. Podle webových stránek strany je Jasin „*multikulturní, demokratická, mírumilovná strana*“, která je „*sekulární*“ a chtěla by „*sjednotit všechny, kteří pocházejí z východu... bez ohledu na jejich národnostní příslušnost, jazyk, rasu, barvu kůže nebo náboženství*“. Jasin zjevně ví, co Švédové chtějí slyšet.

Zakladatel a mluvčí strany, Mehdi Hosseini, který přišel do Švédska z Iránu před 30 lety, v rozhovoru prozradil, že lídr této nové politické strany, šejk Zoheir Eslami Gheraati, ve skutečnosti nežije ve Švédsku. Je to iránský imám, který žije v Teheránu, ale Jasin by ho chtěl do Švédska přivést: „*Podle mě bude taková mírumilovná osobnost schopna manifestovat tuto stránku islámu. Myslím, že to je ve Švédsku potřeba*“, řekl Hosseini.

Záměr strany Jasin se ale ve skutečnosti nezdá být ani sekulární, ani multikulturní. Ve své přihlášce pro Švédský volební úřad strana – s osvěžující upřímností – píše, že bude „*za prvé přesně následovat, co se píše v koránu, a za druhé poslouchat pokyny šítského imáma*“. Strana Jasin také tvrdí, že je „*nedžihádistickou a misijní organizací, která bude šířit pravou stránku islámu, která byla zapomenuta, což vedlo k proměně islámu z překrásného ve válečné náboženství*...“

V polovině září Švédský volební úřad stranu Jasin informoval, že se jí nepodařilo předložit potřebný počet podpisů, ale že se kdykoliv může pokusit znovu. Anna Nyqvist ze Švédského volebního úřadu prohlásila, že strana s anti-demokratickým nebo islámským programem má oprávnění kandidovat do parlamentu, pokud její přihláška splní všechny potřebné formality. Nyqvist nevidí problém v tom, že lídr strany žije v Iránu. „*To je esence demokracie, že povoluje všechny názory. A záleží pouze na nich, koho si vyberou jako lídra své strany*“, uvedla Nyqvist.

Švédská strana Jasin není ojedinělá. Islámské politické strany se začaly objevovat v mnoha evropských zemích, jako například v Holandsku, Rakousku, Belgii a Francii.

V Holandsku dva etničtí Turci, v minulosti členové Socialistické strany, založili novou stranu Denk pouze šest měsíců před holandskými parlamentními volbami. Navzdory nedostatku času se jim povedlo získat třetinu muslimských voličů a tři křesla v parlamentu. Strana neskrývá svou náklonnost k Turecku: Kritika Turecka je pro ni tabu, stejně jako nazývání hromadného vraždění Arménů Turky během první světové války genocidou. Strana byla ve svém programu proti integraci imigrantů do holandské společnosti (místo toho obhajovala „vzájemné přijetí“, což je eufemismus pro vytváření paralelní muslimské společnosti); a pro vytvoření „policejní jednotky pro rasismus“, jež by vedla registr „pachateli“, kteří by neměli možnost vykonávat veřejnou funkci.

Také v Rakousku založili v lednu 2017 turečtí muslimové novou stranu pojmenovanou Nové hnutí za budoucnost (New Movement for the Future – NBZ). Podle jejího zakladatele, Andana Dincera, není NBZ islámskou ani tureckou stranou navzdory tomu, že její členové jsou hlavně turečtí muslimové. Některé příspěvky na Facebooku strany jsou psány pouze v turečtině. Dincer také nijak neskrývá skutečnost, že jeho strana silně podporuje tureckého prezidenta Recepta Tayyipa Erdogana, kterého veřejně podpořila při pokusu o puč v srpnu 2016 i při následných ostrých opatřeních Erdoganovi vlády.

V Belgii se na účast ve volbách připravuje několik islámských stran. Dyab Abu Jahjah stojí zřejmě za jednou z nich. Ačkoliv zatím nepředstavil formální program, řekl, že chce „být součástí radikální renesance rovnostářství, která si podrobí Brusel, Belgii, Evropu a celý svět, svou novou politikou radikální rovnosti... porazí síly nadřazenosti... trpěných privilegií... statusu quo... v každé myslitelné aréně“.

Jahjah je libanonský imigrant, který se objevil na evropské scéně, když v roce 2001 založil nyní zaniklou Arabsko-evropskou ligu se sídlem v Bruselu. Byla to panevropská politická skupina, která propagovala vytvoření celoevropské „dělbokracie“ – údajně „demokracie“ založená na šarii. V roce 2001, po útocích z 11. září, řekl Jahjah, že on a mnoho muslimů pocítilo „sladkou chuť odplaty“. V roce 2004 řekl Jahjah, že podporuje zabíjení zahraničních jednotek v Iráku. „Považuji smrt každého amerického, britského nebo holandského vojáka za vítězství“. Také je proti asimilaci muslimů, kterou popisuje jako „kulturní znásilnění“.

Jahjah byl považován z radikála podporujícího Hizbaláh, a ačkoliv o sobě mluví jako o „politickém příteli“ Jeremyho Corbyna, byl mu zakázán vstup do Británie. V Belgii je však považován za respektovaného aktivistu, lídra skupiny Hnutí X a v minulosti také každý týden publikoval sloupek v belgickém deníku De Standaard. Belgický politický časopis Knack zařadil Jahjaha na čtvrté místo nejvlivnějších lidí v Belgii, hned za fotbalistu Manchesteru City Vincenta Kompanyho. V lednu 2017 však De Standaard Jahjaha vyhodil za obhajování teroristických útoků v Jeruzalémě. „Všemi dostupnými prostředky, #osvobozenípalestiny,“ tweetoval Jahjah poté, co muslim hlásící se k ISIS projel nákladákem zástupem izraelských vojáků na dovolené v Jeruzalémě, z nichž čtyři zabil a mnoho zranil.

Dyab Abu Jahjah, zařazený politickým časopisem Knack na čtvrté místo nejvlivnějších lidí v Belgii, řekl po 11. září 2001, že on a mnoho muslimů pocítilo „sladkou chuť odplaty“. V roce 2004 řekl Jahjah, že podporuje zabíjení zahraničních jednotek v Iráku (Zdroj obrázku: Han Soete/ Wikimedia Commons)

Jahjah pravděpodobně bude mít silnou konkurenci ve straně I.S.L.A.M, založené v roce 2012 a zaměřené na implementaci islámského práva šaría v Belgii. Strana již má pobočky v bruselských okresech Anderlecht, Molenbeek a Liege. Strana chce „převést náboženství do praxe“. Jeden ze členů vysvětlil, že „není náhoda, že strana vznikla v Bruselu. Žije tam mnoho muslimů... kteří nemají možnost příliš projevit svou identitu... Proto jsou frustrováni. To může vést k radikalizaci“.

Kandidátem strany na starostu pro komunální volby v Bruselu v roce 2018 je Michel Dardenne, který konvertoval k islámu v roce 2002. Ve svém programu Dardenne hovoří hlavně o tom, jak strana respektuje belgickou demokracii a ústavu a chce pouze prospět nedefinované populaci proti „elitám“. Asi předpokládá, že je jednodušší

se takto zalíbit „*progresivním*“ nemuslimům. Brusel, ve kterém žije 25 % muslimů, má pro islámské strany obrovský potenciál.

Ve Francii se na volby připravuje několik islámských stran. Jedna z nich, strana PEJ, založená v roce 2015 francouzsko-tureckými muslimy, je údajně napojená na stranu AKP Recepta Tayyipa Erdogana. Jak nedávno napsal novinář Yves Mamou, strana PEJ již schválila 68 kandidátů a plánuje zrušit oddělení církve a státu, vyhlásit pro dívky povinné nošení šátků ve veřejných školách, zavést halal jídlo do všech škol a bojovat proti „*islamofobii*“.

Kolik Evropanů věnuje pozornost těmto programům?

Judith Bergman je publicistka, právnička a politická analytička.

Původní text: Europe: What do Islamic Parties Want?

Překlad: Jan Kuta

Převzato z webu Gatestone Institute

Je to ještě západ?

Neviditelný pes 8. 11. 2017 *Dan Drápal*

Než jsem se odstěhoval z Prahy, vídal jsem na cestě domů do Hodkoviček billboard s předsedou ODS Petrem Fialou a se slovy: „Zjednodušte to: patříme na západ, ne na východ.“ Rozuměl jsem tomu, co chtěl říci, a vlastně jsem mu plně dával za pravdu. Nerad zjednodušuji, ale s tímto zjednodušením jsem se mohl ztotožnit.

Jenže v poslední době se mi to zase komplikuje. Ne že bych chtěl patřit na východ. Začínám ale pochybovat, zda má smysl patřit k západu v té podobě, jaké v posledních letech nabývá.

Vývoj ve Spojených státech

Naše média přinesla zprávy o odstraňování soch jižanských hrdinů z občanské války severu proti jihu a o pokusech odstranit sochy Kryštofa Kolumba. Zatím jsem v našich médiích nečetl o něčem snad ještě závažnějším: O odstraňování křížů z amerických hřbitovů. Různé ateistické organizace (např. *Freedom From Religion Foundation*) totiž dosáhly soudních rozhodnutí, které zakazují kříže na veřejných prostranstvích, a nyní dokonce usilují o odstranění křížů ze všech hřbitovů amerických vojáků v zámoří. V některých městech dochází kvůli této věci k potyčkám – kupříkladu v malém městě Belle Plaine v Minnesotě si lidé po odstranění křížů ze hřbitova začali dávat kříže na své domy nebo do předzahrádek. Kromě křížů se také odstraňují nápisy z hrobů veteránů, informujících, že tito lidé padli za vlast. Mám pocit, že Amerika se mění ve svůj pravý opak.

Americké university přestávají být místem, kde vládne svoboda projevu. Konzervativně smýšlející studenti jsou někdy i fyzicky napadáni.

Až se budou někdy naši liberální publicisté divit, proč Trump, mohli by se nad těmito skutečnostmi zamyslet.

Vývoj v Evropské unii

Ve Spojeném království byl pokutován muž, který veřejně četl vyjádření Winstona Churchilla o islámu. V Německu byl žurnalista Michael Stürzenberger odsouzen k šestiměsíčnímu podmíněčnému vězení za zveřejnění (jinak z veřejných zdrojů dostupné) fotografie, na níž si jeruzalémský Muftí Hadž Amin al-Hussejní podává ruku s Adolfem Hitlerem. Od 1. října platí v Německu zákon, podle něž jsou sociální sítě jako Facebook, YouTube nebo Twitter povinny do 24 hodin odstranit ze svých stránek „kriminální obsah“, např. „pomluvy“, a to bez ohledu na to, zda jsou zveřejněná fakta pravdivá či nikoli. Pokuta může dosáhnout až padesát milionů eur.

Evropská federace novinářů (*European Federation of Journalists* – EJF) spustila kampaň „Média proti nenávisti“. V pokynech pro tuto kampaň uvádí:

„Média a novináři hrají klíčovou úlohu při informování ... o politice ... týkající se migrace a uprchlíků. Projevy nenávisti a stereotypy namířené proti migrantům se šíří celou Evropou. Kampaň ‚Média proti nenávisti‘ usiluje o lepší informování o migraci, uprchlících, náboženství a marginalizovaných skupinách. Bojujme proti nenávistným řečem, netoleranci, rasismu a diskriminaci. ... Zlepšeme využívání právního rámce regulujícího nenávistné mluvení (hatespeech) a svobodu projevu.“

Doposud jsem se stavěl proti srovnávání Evropské unie s bývalým sovětským blokem. Nicméně výše uvedený odstavec by s určitými drobnými obměnami mohl vyjít třeba v březnu 1948 jako „nezávazné pokyny“ pro novináře. Už nejde o to, aby bylo odděleno zpravodajství od komentářů. Jde o to, aby média vychovávala obyvatelstvo k těm správným postojům.

Jenže ono to nemůže fungovat. Problém je, že pokud mainstreamová média převezmou tyto úkoly a přestanou plnit svou zpravodajskou funkci, lidé si budou opatřovat informace ze svých zdrojů, často naprosto nespolehlivých. Celkově možnost opatřit si správné a ověřené informace bude upadat a následky budou neblahé.

Výše uvedený rozsudek v Německu znamená de facto konec svobody slova. Nenechme se mýlit – zdá se to být maličkost, ale ve skutečnosti je to podle všeho milník.

Ostrov pozitivní deviace

Jsem rád, že jsem mohl 28 let žít bez cenzury. A jsem rád, že v Evropě byl zrušen trest smrti a že politici vězni zatím dostávají podmíněčné tresty. Vzhledem k tomu, co prožili mí rodiče a prarodiče v padesátých letech, stále nesu těžce rovnítko mezi EU a někdejším komunistickým blokem. Na druhé straně už „vzhlížení k západu“ nesdílím. Myslím si, že jsme na tom lépe se svobodou slova. A myslím si, že už jsme na tom v mnoha ohledech lépe i co se týče právního státu. Nepovažuji to za samozřejmost a mám silné obavy, že tento stav je pouze přechodný. Evropu nebo Rusko jen těžko předěláme – pojďme se ale snažit, aby v této oblasti světa trvala svoboda slova co nejdéle. Ano, vedeme asi ústupové boje; veďme je však co nejlépe.

Z toho mi vychází, že bychom měli posuzovat spolupráci visegrádské čtyřky, Rakouska, Rumunska, Bulharska a Pobaltí.

Ano, vím, že Kaczynského nápad žádat po Německu reparace je naivní a hloupý. Ano, vím, že v Rumunsku a Bulharsku je korupce stále obrovským problémem. Nicméně mám dojem, že situace se, byť pomalu, zlepšuje. (V případech korupce by ostatně bylo naivní očekávat, že se situace bude zlepšovat překotně.) V těchto zemích slovo „národ“ stále ještě není sprosté slovo. Kdo sleduje mé články déle, ví, že heslo „nic než národ“ považuji za nesmyslné a hloupé; za stejně nesmyslné ovšem považuji tvrzení německých zelených, že patriotismus rovná se nacionalismus. A že není nic špatného, ba je samozřejmé, když stát chce rozhodovat o tom, kdo se pohybuje na jeho území a kdo dostane právo se na něm usadit. Pokud západ přestává být západem, opravdu nám hrozí, že nás pohltní východ. O východě, kde běžně umírají novináři a kde je opozice pronásledována, si nedělám iluze. Pojďte tedy být sami sebou co nejdéle!

O kultu prostoty a lidovosti Neviditelný pes 7. 11. 2017 *Luděk Frýbort*

Po létech jsem znovu otevřel knihu mezitím zesnulého historika a folkloristy Vladimíra Karbusického, pojednávající o starých a nejstarších pověstech českých. Ovšem; ač odpůrce komunistického všeznalce Zdeňka Nejedlého s jeho výkladem českých dějin, studoval pan Karbusický a většinu svých děl psal v ovzduší komunistického režimu, a nemohl se tudíž vyhnout určité jednostrannosti. Ve vysvětlivkách odkazuje z největší části na díla ruských autorů, srovnává české pověsti navzdory značné kulturní odlišnosti s ruskými bylinami; jen tu a tam lze najít odkaz na staroněmeckou, eventuelně skandinávskou epiku, a západnějších, zejména keltských vlivů skoro jako by ani nebylo. Nicméně mu lze připsat k dobru, že se za značně ztížených podmínek nebál poukázat na zjevný nesmysl v téměř povinném výkladu svrchuzmíněných pověstí: že to byl to prostý, venkovský lid, kterýž si je z generace na generaci předával, dědeček je vyprávěl vnoučkům a ti dospěvše do dědečkovského věku zase svým vnoučkům... Dodnes ta představa v mnohé hlavě straší, věru, stěží by se našel blud mající tak tuhý život jako tento. A objevil-li by se smělec, jenž by poukázal na jinou možnost, odnesl by to stigmatem málemže národního velezrádce. Až donedávna, a sporadicky doposud.

Ó vlastenecká zatvrzelosti! Nikde v Evropě není příkladu takové translace; kdo má zájem, může se přesvědčit, že epické zpěvy byly výhradně záležitostí vyšších vrstev, šlechtických, později měšťanských. Že žádný prostý atd. lid, ale profesionální pěvci je

šířili, od jednoho panovnického dvora k druhému roznášeli. Proto také ta nápadná – i když jak komu – příbuznost hrdinského bájesloví na jedné straně v Bretani či v Irsku, na druhé v raně přemyslovských Čechách. Dokladem toho může být irská pověst o bitvě na Mag Tured (*mag* = staroirsky pole), tak nápadně shodná s českou pověstí o bitvě na Turském poli, že to opravdu mohlo někoho trknout. Ale netrklo. Existence jakýchsi trubadurů a minnesängrů putovavších ze země do země a od jednoho panovnického dvora k druhému, byla povědoma, stejně jako existence evropského kulturního prostoru, v jehož mezích probíhala výměna epických motivů... vše marno. Drží se představa prostého lidu jakožto nádoby vši nezkažené původnosti v království českém - nechci napsat jako co čeho - a ani sebezpřesvědčivější důkazy ji nevyvrátí. Proč, ksakru?

Inu proč: z nouze. Když mužové jako Jungmann či Šafařík počátkem devatenáctého století usilovali o znovuvzkříšení českého jazyka a národa, s výjimkou hrstky vlasteneckých kněží se neměli o koho jiného opřít než právě o prosté vrstvy obyvatelstva. I když úplně prosté být také nemohly; musel zde být aspoň náznak nějakého zájmu o minulost. To předpokládalo základní znalost písma; stěží lze mít za to, že si o Šemíkově skoku či luckém knížeti Vlastislavovi vyprávěli negramotní pastýřkové, hlídající husy a kozy. Můžeme tudíž přesunout ony lidové vrstvy o stupínek výš, po úroveň podhorských písmáků a vesnických učitelů; zdrojem povědomí nejstarších českých pověstí také nejspíš nebyli žádní bájeslovní starci, udržující je už někdy od století devátého, nýbrž Melantrichovy a Krameriovy kalendáře. Nicméně legenda o prostém atd. lidu co nositeli národních tradic a studnici věkovité moudrosti už zde byla a působila, kritičtějším hlasům navzdory. Neboť kdo by odolal, poví-li se mu, že jsa prostým a lidovým stává se čímsi lepším, k vynášení soudů o dějích země nejpovolanejším.

Naším pradědečkům z dob císaře pána se nedivme. Narodil-li se kdo jako chalupník či podruh, jako chalupník či podruh také zemřel; jen zřídkakdy někdo povystoupil o příčku výš na společenském žebříčku, a ani pak to nebývala žádná obzvláštní sláva. Rád proto uvěřil, když přišli páni z města a sdělili mu, že jeho nevalné postavení je jakousi vyšší kvalifikací. Dnes, kdy každý může zaujmout jakékoli místo v jakémkoli povolání, má-li k tomu předpoklady a někdy i když je nemá, nejenže pozbývá lpění na prostotě a lidovosti smyslu, ale stává se dosti účinnou brzdou společenského rozvoje. Není znamením ničeho dobrého, dají-li se vyhrát presidentské i jiné volby sázkou na spodních deset milionů, ba řekl bych, že je taková sázka urážkou těch, kdož mají na víc než jen být rohožkou pod nohama politického... raději nenapíši koho.

Ne, prosím. Nikdo z nás není prostý, každý je nějak a po svém mimořádný. Nikdo není molekulou manipulovatelné masy, byť i byla taková představa leckterému mocichtivci velmi žádoucí. Český člověk má své nesporné kvality; degraduje však sám sebe, pasuje-li se do role čehosi malého, nízkého, obyčejného, ne-li podobyčejného. Stejně jako tvůrci a předavatelé nejstarších pověstí nebyli žádní bezejmenní starci z lidu, nýbrž osoby v měřítku své doby vzdělané, světa znalé, ani v této době bychom neměli vyštourávat lidskou kvalitu v usazeninách společenského dna, ale hledat ji tam, kde se nalézá: mezi osobnostmi přemýšlivými, za bludičkami prchavých mód se neženoucími, schopnými obájit svůj názor, i když s ním jsou v menšině, a stejně tak se doznat k omylu.

Čítáme v životopisech slavných našinců: ten a ten vědec (státník, myslitel) vzešel z prostých poměrů, narodil se v chudé chaloupce, jeho otec byl kočím, maminka švadlenou... no, dejme tomu. Je jistě obdivuhodné, že dokázal vzestoupit k svému postavení ze společenského dna. Má to ale být jakási vyšší kvalifikace? Neměl by spíš být hodnocen podle výsledků svého úsilí? Zanechal-li po sobě něco trvale hodnotného? Zálibně pěstovaný kult lidovosti nejenže je notně zbytečný; je i největší překážkou českých zemí na cestě k západnímu standardu. Už od století osmnáctého jako by byl hoden titulu Čech jen podruh a čeledín, tovaryš a služtička, člověk vyšší společenské úrovně a civilizovanějších způsobů byl - dosud často je - pokládán za cizí, podezřelé těleso, jemuž není co věřit. Proto se Čechové nedávných desetiletí nad jiné ochotně stylizovali do role proletáře, proto je tak rádo dopřáváno sluchu rovnostářským heslům, proto česká demokracie nebývá víc než tenká košile, pod níž se závistí i pokorou klepe ušlápnutý poddaný, proto až podnes otravuje český vzduch sprostota zaměňovaná za vtip, jazyk pokleslý na úroveň chlívů a putyk. Pomalu by

toho mohlo být dost. Pomalu bychom mohli vystřízlivět z bajek o bodrém chalupníkovi, jenžto skleničku v jedné ruce, cigaretu v druhé je s námi, jelikož je muž z lidu. To se ví, politici všech zemí si své hlupáčky předcházejí, protože jen oni se nechají utáhnout na slabomyslné sliby, hesla, plakátové úsměvy. Aby však zdůrazňováním svého plebejství mohl někdo vystoupit do hodnosti hlavy státu, k tomu se srovnání nenajde, to se může přihodit jen v Čechách.

Přestaňme s tím. Nesestává český národ ze spodních desíti milionů, jak tomu chtěl vysokoctěný pan president, jsou zde i vrstvy vyšší, vzdělané, lidé všelijak nadaní, moudří a prozíraví. Mohli a měli by být i něčím víc než autory občasných proklamací, jimž politická kasta beztak nenaslouchá: přirozenými vůdci národa, jenž nemá ničeho víc zapotřebí než ruky moudře prozíravé, která by jej vyvedla z labyrintu stoletím nastrádané pýchy a neopodstaněného sebevědomí, a vzápětí rubem téhož, skleslosti a rezignace. Ony, pravda, i jiné národy mají své cykly úspěchů a nezdarů, vítězství a pokoření; je však zarážející, jak rychle se obojí střídá v českých dějinách jen posledního sta let. Bouřlivé, vzdorné vzepětí po mnichovském diktátu a hned nato sklopené uši v úlevném domnění, že se beztak nedá nic dělat; sebevědomí až přehnané v čase tzv. obrodného procesu r. 1968 a hned vzápětí až na trochu toho remcání poslušné spolknutí kyselého jablíčka normalizace...

Snad je to tím, že si nedokážeme vážít tradic. Abych to na něčem dokumentoval: probíhá v Praze lýtý spor o znovupostavení mariánského sloupu na Staroměstském rynku a pomníku maršálka J. J. V. Radeckého na Malostranském. Část zainteresované veřejnosti má za to, že se přece jen stala škoda, když byl první z památníků v bouřlivém ovzduší po 28. říjnu 1918 stržen, druhý rok poté o něco ohleduplněji rozebrán a umístěn do depozitáře. Druhá část zase že to ne a to nikdy, že jsou oba památníky oslavou národního pokoření, třisetletého temna... Přemýšlím, lze-li najít obdobu takového vztahu k minuvší etapě dějin v jiné evropské metropoli, ale nic mě nenapadá. Všude kamenní či bronzoví císařové, králové a vojvodové zlomy dějin přečkali, jen v Čechách byli s posměchem a opovržením vyhozeni na smetiště nebo do beden nějakého depozitáře. Jejich místa zaujaly ikony nového času, než se i ony dočkaly svého vyhození na smetiště, znovupostavení, nového vyhození, v přílivech a odlivech slávy a pohrdání.

A kdyby jen pomníky. Jako by Masarykova republika nemohla snést ani stín vzpomínky na české bojovníky pod císařským praporem (jichž byl přece jen dvacetinásobek v poměru k tolik oslavovaným legionářům), zakazovala připnout si stužku rakouského vyznamenání, ba i jen se v hospodě sejít, padlých kamarádů zavzpomínat. Je ironií onoho bláznivého času, že mému tátovi, druhdy poručíku osmadvadesátého vysokomýtského regimentu, až komunistický režim umožnil setkat se spoluválečníky z italské fronty. Do té doby... ani slůvko. Ani vzpomíněčku. Zakazuje se!

Zeptáte se možná, jak to vše souvisí s kultem prostoty a lidovosti... nu, takto: prostý lid nemusí být totéž co svobodný lid. Pohledem do českých dějin zjistíme, že po dlouhá staletí znamenalo slovo *prostý* totéž co *poddaný*. A na poddanství si člověk snadno zvykne. Na úlevné pomyšlení, že se beztak nedá nic dělat. Poddanství dávno skončilo, ale z podvědomí se vytrácí jen velice zvolna. Je na čase ten proces urychlit; a prvním krokem budiž vědomí, že nejsme prostí, že nejsme molekulou amorfního davu, nýbrž lidé každý se svou vůlí, každý se svým pohledem na svět a dění v něm. Ono je dost na tom, že si z naší svobodné vůle odkrojil notný kus tatík stát, netřeba k tomu ještě něco přidávat.

Martin Luther a naše doba

Neviditelný pes 4. 11. 2017 Jiří Weigl

Pět století let, která uběhla od památného vystoupení Martina Luthera, je příležitostí k zamyšlení nad jeho odkazem dnešku i přesto, že náš moderní svět se zdá být velmi vzdálen duchovní atmosféře počátku 16. století. Spory a vášně, které zmítaly tehdejší křesťanskou Evropou a vyústily ve třicetileté vraždění a vlny nucené masové náboženské emigrace, se zdají být dávno zapomenuty a překonány historií.

Jsem však přesvědčen, že aktuálnost Lutherova příkladu pro naši současnost je větší, než si myslíme. Luther stojí u kolébky moderní západní civilizace stejně jako

renesanční umělci a humanisté či jako pozdější osvícenci. Jeho dílo a vůbec celá náboženská reformace ve všech jejích směrech a podobách obrátila pozornost křesťanské Evropy znovu k člověku, k jednotlivci. Najednou začalo platit, že nezáleží pouze na mocných tehdejšího feudálního světa, ale že důležitý je každý jednotlivý člověk, jeho vztah k Bohu i jeho pozemský život. Reformace svým důrazem na lidskou individualitu a odpovědnost rozbila strnulou středověkou společenskou nehybnost a vytvořila duchovní předpoklady pro postupný vznik moderní společnosti. Náboženství se díky ní mohlo stát soukromou věcí člověka, a tím se otevřel prostor pro svobodu myšlení a konání. V krátké době ty země na severu Evropy, v nichž reformace zvítězila, zaznamenaly všestranný ekonomický a společenský rozkvět a překonaly tradiční centra evropské civilizace ve Středomoří. To nezůstalo bez odezvy.

Luther a reformace znamenali potřebný impuls i pro katolickou církev a katolický svět. V zápase s protestantismem se katolická církev musela obrodit a stát „konkurenceschopnou“. Tridentský koncil, jezuitský řád a baroko byly bezprostřední katolickou odpovědí na Lutherovu výzvu v době, která nebyla „temnem“, jak jsme se na ni u nás zvykli dívat spolu s Aloisem Jiráskem. Bylo to naopak – i katolicismus se musel obrátit k člověku a síle a opravdovosti jeho víry, jejíž oslavou jsou všechny ty úžasné barokní památky, které zdobí právě naši zemi. I katolická Evropa rychle následovala protestantský sever na cestě k moderní společnosti.

Lutherův význam si dnes uvědomujeme obzvláště silně v konfrontaci s jiným světovým náboženstvím – islámem, jehož vyznavači náhle a bez přípravy pronikají do naší západní civilizace, což má na obou stranách za následek velmi často nepochopení, nekompatibilitu hodnot a životních vzorců, vzájemnou izolaci a agresi. Islám bohužel neměl svého Luthera, svou reformaci. Nikdo v jeho rámci nehledal a nenašel cestu jak se vyrovnat s individualismem a modernitou. Primitivní a doslovný fundamentalismus takovou cestou bezpochyby není.

Proto i dnes islám – ještě více než středověké křesťanství – vytváří nad společností kolektivistickou krustu činící si nárok na veškerý duchovní prostor a nikdo dosud neukázal cestu, tak jako Martin Luther před pěti staletími v Evropě, jak islámské náboženství smířit s nároky moderní doby. Islám na svého Luthera a reformaci stále čeká.

I to je třeba připomínat při letošním velkém lutherovském výročí.

Institut VK

O čem sní (někteří) muslimové

Neviditelný pes 3. 11. 2017 *Lubomír Stejskal*

Často píšu kriticky o iránském teokratickém totalitním režimu ajatolláhů – a někteří čtenáři mých textů s tím nejsou srozuměni. Mohu se tomu divit (u vědomí toho, co je iránský režim zač), ale jako demokrat to musím respektovat.

Tímto respektem to ovšem končit nemůže. Považuji za důležité znovu a znovu argumentovat, znovu a znovu poukazovat na to, že „císař je nahý“. Koneckonců také proto mám svůj blog.

Dnes se podíváme na Nový Zéland. Tam před časem vznikla Islamic Ahlulbayt Foundation of New Zealand – první šíitská nadace. Ta během letošní muslimské verze Dne Jeruzaléma (Al Quds Day – nezaměňovat s izraelským Yom Jerušalajim) uspořádala v Aucklandu setkání muslimů, na kterém vystoupil - vedle například prvního tajemníka iránské ambasády na Novém Zélandu Ghahremaniho – iránský duchovní hodžatolislám Shafie, který přišel s jednou pozoruhodnou názorovou konstrukcí.

Připomeňme, že islámský Al Quds Day je festivalem toho nejhoršího, čím muslimská protiizraelská a antisionistická propaganda disponuje. Koneckonců tento „svátek“ byl ustaven Velkým ajatolláhem Chomejním, prvním nejvyšším vůdcem pošáhovského Íránu, zapřisáhlým nepřítelem Izraele. Byl to on, kdo kdysi řekl, jak bylo v Aucklandu také připomenuto:

Když každý muslim plivne Izraeli do tváře, Izrael se utopí.

Vskutku kulturní osobnost.

A dnes jeden z jeho duchovních žáků, hodžatolislám Shafie, dal na Novém Zélandu nahlédnout do myšlenkových pochodů těch, kdo věří tomu, že jsou držiteli jediné pravdy. A protože Al Quds Day se týká Židů, neodpustil si, aby se neotřel o téma pro Židy nejcitlivější – holocaust.

Výzkumný a monitorovací institut MEMRI, který se věnuje sledování blízkovýchodních médií (a s Blízkým východem souvisejících událostí), na svém webu zveřejnil video z aucklandského setkání muslimů, na němž hodžatolislám Shafie pravil:

Jak víte, Izrael a sionistický režim se schovává za falešný fenomén, fenomén známý jako holocaust – a nedovoluje nikomu, aby holocaust podrobil zkoumání.

A pokračoval:

Mám několik otázek. První: Jestliže k holocaustu za druhé světové války skutečně došlo, proč nejsou příslušné dokumenty zveřejněny a proč oni (Židé – LS) neumožní, aby byl předmětem výzkumu? I kdyby byla pravda, že bylo zabito sedm miliónů Židů, kteří byli Hitlerem a nacistickým Německem spáleni, tak také přišlo o život dalších 63 milionů osob - proč nikdo nemluví o jejich útlaku?

A pak položil druhou otázku:

Jestliže k tomuto zločinu za druhé světové války skutečně došlo, proč za to by za to měla být trestána Palestina a další islámské země? Vzhledem k tomu, že země jako Německo, jak se tvrdí, utlačovaly Židy, proč nedostali Židé část Německa pro svůj stát?

A hned si také odpoví:

Toto všechno ukazuje na spiknutí sionistického režimu a sionistické lobby ve snaze infiltrovat islámské státy, aby došlo k naplnění nejvyššího cíle: ustavení Státu Izrael od Nilu po Eufrat.

Něco takového by ovšem mohlo novozélandské šiitské muslimy k smrti vyděsit. Proto je hodžatolislám uklidnil tvrzením, které každému, kdo Izrael z duše nenávidí, zní jako milovníkům Dvořáka jeho Novosvětská: ***Podle názoru tohoto duchovního odpočet ke zničení sionistického režimu byl zahájen. Podle některých analýz by mělo být po Izraeli veta do 25 let.***

Těmito fantasmagoriemi někteří muslimové žijí (nesmysly pana Shafieho nemá smysl jeden za druhým vyvracet) – a podle toho se také chovají. Dostanou-li se k moci, mají-li jaderné ambice a vyrábějí-li rakety s dostatečně dlouhým doletem, měli bychom se mít na pozoru. Jde z toho hrůza.

Chybění Pavla Tigrida

Neviditelný pes 31. 10. 2017 Tomáš Vodvárka

Před 100 lety se narodil člověk, který celým svým životem dokladoval prostý fakt, že lze žít v pravdě bez ponížení ducha.

Narodil se 27. října 1917 v Praze v židovské rodině jako Pavel Schönfeld. Svůj pseudonym Tigrid převzal dle jména řeky v Persii jako vzpomínku na hodiny zeměpisu a historie v základní škole. Po rozvodu rodičů byl dán do péče otci, byl však vychováván spíše babičkami a tetami.

V roce 1939 vytušil nebezpečí a emigroval do Velké Británie. Jak sám vypráví, šlo o velmi nebezpečnou cestu vlakem, kdy musel se svým přítelem projet Německo, v té době již zachvácené protizidovským třeštěním. V Británii se stal hlasatelem BBC pro Československo. Za pobytu v Británii se stal katolíkem, dle vlastních slov vlažným.

Po návratu z exilu po osvobození v roce 1945 se stává nezávislým novinářem. Publikoval v časopisu Obzory, který podporoval Čs. stranu lidovou. V únoru 1948 se mu podařilo jen těsně uniknout nastupujícímu komunistickému režimu, který se mu pomstil tím, že na několik měsíců zavřel do kriminálu jeho manželku Ivanu (té se po čase podařilo přejít Šumavu do západní zóny). Opět měl velké štěstí, neboť příkaz

k jeho zatčení dorazil na hraniční přechod zhruba hodinu poté, co projel do svobodného světa.

V Mnichově se stal zakladatelem rozhlasového vysílání stanice Svobodná Evropa. I přes svou emigraci do USA a posléze trvalé usídlení ve Francii spolupracoval s touto stanicí i nadále. Od roku 1956 začíná vydávat čtvrtletník *Svědectví*, významné periodikum, které se mu celkem úspěšně dařilo pašovat do ČSSR. V roce 1989 se vrátil do svobodného Československa a stal se poradcem presidenta Václava Havla. V roce 1992 byl v Klausově vládě ministrem kultury.

Byl nositelem francouzského Řádu čestné legie, nositelem Řádu TGM.

Pavel Tigrid napsal několik knih, z nichž nejvýznamnější je „Kapesní průvodce inteligentní ženy po vlastním osudu“. Tato publikace formou fiktivního rozhovoru předkládá čtenářům podrobný pohled na vývoj naší republiky od jejího vzniku až po nástup husákovského temna. Velmi kriticky se stavěl k postavě presidenta Edvarda Beneše, kterého vinil z toho, že svou špatnou politikou instaloval do českých dějin pojem „mnichovanství“, tedy kapitulace v situaci, kdy byla i jiná řešení. Dále mu vyčítá jeho postoj k Rusku a komunistům (které prohlédl až těsně před smrtí).

Pavel Tigrid byl výjimečným člověkem. Na žádost Václava Havla stanul v čele české komise, jež měla za úkol navázat kontakt s německou stranou ve věcech tak choulostivých, jako je nacistické násilí na českém obyvatelstvu za války a poté kolektivní vina Němců při odsunu v roce 1945. On, původem Žid, měl na sebe vzít velmi těžký úkol spolupráce s národem, který jeho národ prakticky vyvraždil. Přesto toto morální jho na sebe vzal a zahájil velmi nelehký dialog.

Pavel Tigrid byl nekomunista. Měl velmi jasné názory na komunistickou ideologii a věděl velmi dobře, co jsou bolševici zač. Nikdy se nemstil, avšak dokázal velmi dobře pojmenovat pocity, které ke komunistům měl (třeba k Jiřině Švorcové, tento záznam rozhovoru lze nalézt na Youtube). Nebylo divu, že byl jedním z úhlavních nepřátel komunistického režimu, který jej nikdy neopomněl špinit ve svých nenávislných promluvách. Dokonce i „hrdinný kapitán“ Pavel Minařík mu po návratu ze „špionážní cesty“ do rádia SE věnoval značnou část svých slovních zvratků.

Pavel Tigrid krátce před svou smrtí vyjádřil dvě přání. První, aby už nikdy nemusel židovský národ bojovat se zbraní o svou holou existenci. Druhý, abychom – jako český národ – dokázali připustit své morální pochybení ve věci divokého odsunu německého obyvatelstva po 2. světové válce. Bohužel se mu ani jedno z uvedených přání zatím neplní.

Pavel Tigrid je jedním z těch, kteří dnes ve veřejném prostoru zoufale chybí. Tedy nikoli politik s horizontem čtyřletého působení bez jasné vize, ale státník, který je schopen vidět mnohem dále a nazývat věci správnými jmény bez přidané hysterie.

Při pohledu na předvolební a povolební panoptikum různých existencí jeho absence až fyzicky bolí.

Jak je to vlastně s tím islámem...

Neviditelný pes 30. 10. 2017 *Luboš Zálom*

... a co můžeme dělat

Islamismus, či jinak řečeno politický islám (přičemž islám samotný je zároveň politickým systémem) je bez větší nadsázky středověký, barbarský, myšlenkový a politický systém, jedna z vážných hrozeb naší západní kultury.

A právě proto je nutné k němu přistupovat s nejvyšší racionalitou, nikoliv bezmyšlenkovitě, zkratkovitě a pouze na základě emocí. Stejně jako jakýkoliv totalitářský systém, i islám je nutné nejprve – abychom se vyhnuli chybám – posoudit na základě filozofie a etiky.

Namísto vyřvávání (zvláště v kontextu tak malého státu, jako je Česká republika) neproveditelných, neefektivních a kontraproduktivních frází o „zákazu islámu“, místo bulvárního ježdění na velbloudu po Staroměstském náměstí a střelení z atrapy kalašnikova se nejprve nad touto hrozbou zamysleme. Síla islámu vůči západní

kultuře nespočívá v jeho skutečné síle a schopnosti, ale v naší vlastní slabosti - a tato naše slabost má svůj základ ve filozofii. Jestliže zde máme páté kolony v podobě různých neziskových organizací, tzv. lidskoprávních, jako byl např. vládní projekt HateFree Culture, není to zásluha islámu, jeho skvělých indoktrinačních a subverzivních schopností, ale chyba našich filozofických a etických základů, které mlčky přijímáme a které dlouhodobě podkopávají vše velkolepé, co naše kultura vytvořila. Islám sám o sobě je spíše nástroj využívaný těmi, kteří naši kulturu nenávidí, ale zároveň z ní vzešli - kolektivisty nejrůznějších barev a odstínů, multikulturalisty, ekologisty, odpůrci svobody a kapitalismu, nepřáteli rozumu.

Oni dobře vědí jednu věc: premisy, na nichž naše filozofie spočívá, vedou ke dvěma koncům. Buďto kvůli nim podlehneme islámu a naše území se stane součástí jakéhosi sjednoceného evropského chalífátu, nebo si, ovládnuti slepým strachem, zvolíme vládu pevné ruky, nejspíše nějakou novodobou formu národního fašismu, v naivní víře, že tak se před islámem a jeho hrozbou ochráníme. V tom případě naše západní kultura, tedy alespoň na tomto kontinentě, skončí. Tak nebo onak, to je jejich cílem. V obou případech skončíme, v souladu s přáními nepřátel svobody a rozumu, jako nevolníci.

Já však tvrdím, že existuje ještě jedna cesta, pochopit principy těch, kteří islamizaci Evropy vítají, pochopit jejich nenávist vůči západní kultuře a odpovědět jim stejnou mincí - tedy na úrovni filozofie a etiky. Pak budeme schopni naši skvělou kulturu zachovat a ubránit se oběma hrozbám - jak islámské hegemonii, tak autoritářství, které si nás vůči islámu chce vzít jako rukojmí.

Svůj pohled nabízím mimo jiné ve svém textu Imigrace jako zbraň proti západní kultuře (přečtěte si všech pět částí), který se od křiku autoritářů liší především důrazem na racionální premisy v souladu se svobodou jednotlivce, a tedy v souladu s principy západní kultury.

Jak lze řešit islámskou hegemonii? Cituji:

„Jak by měla vypadat politika našeho státu vůči islámu? Konkrétní opatření musí vzejít z bezpečnostních složek, z policie, armády a především z tajných služeb, jakmile k tomu dostanou od politiků zelenou. Vzkaz vůči institucím, které se mají starat o naši bezpečnost, může být jen následující: je vaší morální povinností chránit občany této země a její kulturu. Naší morální povinností coby voličů je zvolit takové politiky, kteří vám to dovolí.“

„Jestli by pak v praxi došlo na vyhoštění muslimských autorit, odstoupení od všech mezinárodních smluv o imigraci a uprchlictví, uzavření a hlídání hranic, postavení islámských organizací mimo zákon - to už je v principu jedno. Jisté je, že po dobu, co bude trvat islámem započatá válka vůči Západu, se naše kultura musí bránit - jinak bude zlikvidována. Obrana je však vysoce egoistickým činem. Proto v první řadě, abychom snad mohli někde v dálce spatřit naději na vítězství západní civilizace nad nejhorším barbarstvím, jaké nyní tato planeta nese, tedy musíme odmítnout všechny hlasatele altruismu, kteří nás nabádají, že obětování vlastních hodnot je tím nejvyšším mravním imperativem. V tu chvíli se beznadějně zhroutí i ideologie multikulturalismu - a imigrace přestane být pro naši kulturu synonymem nebezpečí.“

Je potřeba si uvědomit, že klíč k řešení problému islámské hegemonie neleží v Evropě, ale v zemích jako Írán, Saúdská Arábie a nově nejspíš i v Turecku. Tam je potřeba se zaměřit, a toho není schopna sama země, jako je Česká republika. Vyřešit tento problém bude muset především Amerika. A její spojenci, k nimž patříme i my. Kromě pasivní obrany vlastního území, vlastní politické integrity (např. v obraně proti imigračním kvótám) se můžeme snažit být na mezinárodním poli v této otázce hlasem rozumu. Namísto výkřiků, které nabízejí jiní...

Můžeme být bezpečnou a **zároveň i** svobodnou zemí.

Zákaz bránit nelegální migraci

Neviditelný pes 27. 10. 2017 Robert Troška

Vcelku bez povšimnutí hlavních médií proběhla jen na některých serverech nenápadná zpráva o zákazu „vyhoštění osob“ na vnější hranici EU ze strany Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ve Štrasburku.

Zpráva, resp. usnesení, na první pohled zcela nenápadné, má naprosto katastrofální důsledky pro další řešení migrační krize probíhající právě na hranicích EU.

O co jde? Španělské orgány na základě zákona o ochraně veřejné bezpečnosti dosud vracely nelegální migranty, kteří násilím překonali zátarasu a šestimetrový plot v jejich enklávách (územích) Ceuta a Melilla v Maroku. Tím doposud efektivně dokázaly bránit nelegální migraci při pronikání na území těchto enkláv. Jakmile se tento postup dozvěděly unijní a lidskoprávní neziskovky, v tomto případě Evropské středisko pro ústavní a lidská práva (ECCHR), prostřednictvím dvou migrantů podaly žalobu proti Španělsku (oficiálně tuto žalobu podali samozřejmě uprchlíci, kteří nejspíš ani neumí psát).

A co přesně konstatoval Evropský soud pro lidská práva (ESLP) ve Štrasburku?

„Dlouhodobá praxe vytláčování uprchlíků na vnějších hranicích EU je protiprávní!“

„Španělské praktiky (navracení zpět - pozn. autora) na španělsko-marocké hranici porušují článek 4 protokolu 4 (zákaz kolektivního vyhoštění) a článek 13 (právo na účinný opravný prostředek) Evropské úmluvy o lidských právech (ECHR).“

Wolfgang Kaleck, generální tajemník Evropské úmluvy o lidských právech (ECHR) ještě zlověstně dodává: **„Výsledky soudních sporů proti Španělsku budou mít dopad i nad rámec tohoto konkrétního případu, který vytváří precedens a jeho smyslem je potvrdit základní práva uprchlíků a migrantů.“**

A pan generální tajemník se svými zaměstnanci placenými z peněz daňových poplatníků EU nelení a již podal další žaloby u Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k uprchlíkům ze Sýrie, Iráku a Afghánistánu z důvodu jejich nezákonného vyhoštění u Idomeni na řecko-makedonské hranici.

V souvislosti s činností unijní instituce ECHR a Evropského soudu pro lidská práva vyvstává důvodná obava o duševní zdraví pracovníků těchto dvou institucí, nicméně aktivity a hlavně následné soudní rozhodnutí Evropského soudu má závaznou právní platnost pro další unijní země.

Legislativní důsledky rozhodnutí Evropského soudu

Jinými slovy EU prostřednictvím těchto dvou unijních institucí blokuje účinnou obranu vůči nelegální migraci. Podobná situace je na moři, kde platí podobné pravidlo, kdy na základě rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) a zastaralých ženevských konvencí mají všechny lodě povinnost „vozit“ nelegální migranty jako cestovky do několik set kilometrů vzdálených italských břehů, pokud narazí na migranty mimo teritoriální vody (více jak 19 km od pobřeží), namísto logicky jednoduššího a správného postupu zavezení migrantů bezpečně zpátky pár kilometrů na severoafrické pobřeží!

Výše uvedené rozhodnutí říká, že ten, kdo se násilím dostává do vašeho bytu, má v případě vniknutí za dveře vašeho bytu úplně stejná práva jako vy, kteří v bytě bydlíte, a vy jste povinni mu poskytnout tyto práva! Právo bránit se totiž máte jen přede dveřmi, za dveřmi již je zákaz veškeré obrany, uvnitř platí pravidla straníci nájedzníkům.

Dostáváme se ale ještě k podstatnějšimu problému, který z výše uvedených rozhodnutí vyplývá a, jak říká pan generální tajemník, nastavuje klíčový precedent:

Budou EU orgány jako je FRONTEX nebo zvažovaná EU pobřežní stráž „chránit“ vnější hranici EU, pokud nesmí na hranicích navracet migranty zpátky?!

Odpověď je jednoduchá, vnější hranice chránit nebudou, protože v důsledku výše uvedené a schválené legislativy ani nesmí bránit vstupu nelegálním migrantům na půdu EU.

Podle této logiky je možné navracet migranty jen před „dveřmi“, nikoliv při vstupu. Jenže mimo hranici EU má dotyčné území v jurisdikci příslušný severoafrický nebo blízkovýchodní stát, nikoliv EU (kromě moře).

Otevírá se zde další potenciální hrozba masové migrace v případě dalšího konfliktu v některé z nestabilních zemí, kdy unijní orgány pověřené zajištěním ochrany vnější hranice EU jsou ve skutečnosti naprosto paralyzovány a **namísto ochrany mají funkci levných cestovek!**

Součást tvrdého jádra EU, nebo bezpečnost?

Jen se ještě ptám všech těch, kteří jsou zastánci součástí tvrdého jádra EU a urychleného přijetí eura, konkrétně pana premiéra Sobotky a dalších, zda souhlasí s tím, aby se z našich daní, které tím pádem budeme ve větší míře odvádět Bruselu, živili takové unijní orgány, jako je výše zmíněné Evropské středisko pro ústavní a lidská práva, a hlavně rozhodovali o bezpečnosti našich domovů?

Za sebe říkám jednoznačné NE diktátu nikým nevolených institucí (v tomto případě ECHR), které zcela falešně překrucují lidská práva ve prospěch násilníků a těch, kteří porušují zákony dokonce ještě v momentě, než první nohou vstoupili na náš kontinent.

Je s podivem, že se doposud výše uvedeným legislativním změnám ze strany EU institucí nevěnuje žádná pozornost (vláda ani opozice), i když důsledky takto nastavené legislativy jsou a budou pro evropskou populaci katastrofální. Proto by příští politická reprezentace, ať již bude jakéhokoliv politického zaměření, **měla usilovat o změnu legislativy EU (nejlépe společně s dalšími státy V4) a výměnu personálního složení Evropského soudu pro lidská práva**, který v případě výše uvedených rozhodnutí naplňuje ty nejhorší obavy odpůrců EU, kteří již delší dobu upozorňují na ohrožení národní bezpečnosti v důsledku nebezpečného jednání některých EU institucí.

Patálie s Jamajkou a co dál

Neviditelný pes 25. 10. 2017 *Luděk Frýbort*

Záříjové volby znamenitě zamíchaly německým politickým gulášem a paní kancléřka Merkelová, až doposud tak sebejistá, najednou neví kudy kam. Sama vládnout nemůže, a po tom volebním debaklu už teprve ne; bude muset vytvořit nějakou vládní koalici, jenže s kým? Sociální demokraté se z té ohlávky vyvlékli pochopivše, že ze spojení s partají CDU pod patronací zmíněné dámy jim velké štěstí nekyne; jediným řešením pak zůstává sešití koalice, již se předběžně dostalo jména *jamajská* dle tří barev vlajky té ostrovní říše: černé, zelené a žluté.

To ovšem je pokus, jemuž bych jakožto politolog-amatér nepřisuzoval mnoho zdaru. Vyhledka na čtyři roky ve finančně dobře vypořádávaném vládním křesílku je jistě lákavá, pročez bych zmíněné sešití nevyučoval; jak a kam ale může táhnout státní káru spřežení tak nesourodé, se vymyká představivosti mé. Strana FDP (žlutá barva jamajské vlajky) požívající u pokrokových duchů pověsti partaje kapitálu a velkoburžoazie, v jednom zápřahu s koníkem levičáctví, jen chatrně přistrojeného zelenou dečkou... nejde to dohromady a lze předpovědět, že ani nepůjde. Je ostatně nejisté, dá-li se žlutý koník tak ochotně zapřáhnout do jamajské káry, jak si sešivači koalic představují; FDP, potácející se tradičně kolem pěti procent, se náhle vyhoupla k 10,7% pouze díky tomu, že představovala jakous takous opozici ke kurzu paní kancléřky; zapřažením by pozbyla náhle získané voličské oblíbenosti s hrozbou opětného pádu k pětiprocentní laťce i pod ní. Což její vůdcové bezpochyby velice dobře vědí.

Ponechme však paní kancléřku jejím starostem a pozastavme se nad úkazem týkajícím se ne pouze Německa, nýbrž celé civilizační oblasti zvané Západ. Je to totiž divné. Pozice vůdčí síly světa nedosáhla milostí nebes, nýbrž schopností svobodného občana pohledět do budoucna, promýšlet své záměry i jejich důsledky na dlouhé úseky času dopředu. Teď jako by se ta schopnost někam vytratila. Politikové našeho času – a nejen němečtí – myslí, pokud vůbec nějak, výhradně v rozmezí tohoto přítomného dne, tohoto volebního období, k vyřešení nebo také nevyřešení tohoto konkrétního problému. A najdou-li se tací, jimž budoucnost přece není tak úplně lhostejná, zajímá je jak a v čem budou žít jejich děti a děti jejich dětí, je jim spíláno do populistů, pravicových extremistů, neofašistů a kdo ví do čeho ještě. Pokusme se rozluštit záhadu, jak mohlo dojít k této revoluci naruby.

Pamatuji doby, jejichž heslem byl pokrok. Vždy jen vpřed ku štěstí a jasu; že by se světa běh vydal i jinudy, mohl si myslet leda beznadějný zpátečník a tmář. Zítřek prostě nemohl nebýt šťastnější dneška, v tom si byli zajedno všichni od komunistů po nejskalnější pravici; rozdíl byl pouze v metodě, jak oněch zářných zítřků dosíci, zda proletářskou revolucí nebo pozvolným vývojem. Dnes... obrázky luzné

budoucnosti nemalují voličstvu už ani otrlí, všemi loužemi politické špíny protažení tluchubové dobře vědouce, že by s nimi byli leda k trpkému pousmání.

Ale i bez tluchubů: kdepak nějaké zárné zítřky. Byli bychom rádi, kdyby nynější problémy a hlavolamy aspoň dál nenarůstaly, ale v tom nám budoucnost asi sotva vyhoví. Je více džinů puštěných z lahviček, do nichž zpátky je nacpati bude nesnadno až i nemožno, v první řadě džin lavinovitého uprchlictví. Odšpuntování lahvičky sice mocně napomáhali naši intelektuální dobrodějové - o rozmilé paní kancléřce nemluvě -, to však je pouze druhotná příčina. Tou primární je obrovský tlak, jemuž nemůže odolat žádný špunt, žádná lahvička: stále rostoucí a stupňující se přemnožování obyvatelstva právě nejchudších, nejzaostalejších, nejrozvrácenějších zemí planety. Většina jich potřebuje k zdvojnásobení počtu duší třicet let a obzvlášť příčinlivé to stihnou za dvacet; i netřeba velkého matematického umu k výpočtu, kdy zbudou na matičce Zemi pouze místa k stání.

Ale i to je příliš optimistický odhad. Dřív než to může tak daleko dojít, vybrakuje pilně se množící lidstvo všechny životní zdroje nerostným bohatstvím počínaje, ornou půdou pokračuje a pitnou vodou ani nekonče. Vinit z toho maléru průmyslové země Západu a vyjímát ze zodpovědnosti národy tzv. třetího světa, jak je současným obyčejem, je víc než jen hloupé; je to bezplatná jízdenka do pekel především pro lid oněch tolik opečovávaných zemí, zvaných ohleduplně rozvojovými.

I když... ani Západ na tom není úplně bez viny, byť i z přemíry dobré vůle. Nevzal v úvahu, že model snižování až zastavení populačního růstu, uplatnivší se v jeho zemích koncem devatenáctého a první polovinou dvacátého století, nelze bezmyšlenkovitě přenášet do prostředí, kde jsou domovem zcela jiné životní návyky a postoje. Jelikož jsou produktem vývoje mnoha tisíců let, lze mít za to, že se nezmění do pozejtří; a vůbec už nelze přirozený vývoj nahradit umělým, v čísi spasilské hlavičce čerstvě vylíhlým.

Což platí do puntíku i pro všechnu vůli a ochotu pomáhat tam, kde se dějiny vydaly cestou našim dobrým předsevzetím bohužel odporující, nicméně přirozenou. Pro srovnání několik statistických čísel: většinu tzv. rozvojových zemí by zajistila každodenní obživu pomoc ve výši 1 US\$ na osobu. Při průměrné plodnosti 4,5 dětí na jednu africkou ženu by dárcovské země musely každých 25 let zmíněnou částku zdvojnásobit; africký kontinent však skýtá prostor k jakkoli skrovnickému živobytí maximálně 500 milionům obyvatel. Přitom už dnes je 100 milionů mladých Afričanů bez zaměstnání a 600 milionů bez jakékoli šance zaměstnání najít.

Aby tomu Evropa odpomohla, musela by jen za dnešního stavu přijmout 700 milionů utečenců, což je, přiznejme si, drobátko nereálné, zvlášť když se, jak lze očekávat, budou dál a dál usilovně množit. Nic naplat, nezbývá než vzít na vědomí, že Afričané stačili svůj vlastní kontinent nenávratně zničit a ani nejštedřejší rozvojová pomoc na tom nic nezmění. Opět pro srovnání: na africké poměry jakž takž stabilní Etiopie (postaru Habeš) už nyní skýtá svým obyvatelům v přepočtu na hlavu menší zemědělskou plochu než Německo, přitom za mnohem kritičtějších klimatických a půdních podmínek. Inu, 24 milionů obyvatel v roce 1960, 104 milionů dnes a kdovíkam se chystá vylétnout demografická křivka v dalším půlstoletí... Jak a čím může všechno skončit, je lépe si ani nepředstavovat.

Řeceno bez servítků: kdyby býval byl třetí svět ponechán zdravotní péči svých přírodních léčitelů a jejich tradiční medicíny (kterážto, to rýpnutí si neodpustím, jest dle názoru mnohých nadřazena opovržené medicíně školní), umíraly by dodnes čtyři z pěti narozených dětí, k přelidnění a s ním související devastaci širokých pásem Země by nedocházelo. Jenže, jenže. Tak dlouho Západ vnášel do Afriky a jiných beznadějných koutů světa moderní medicínu, tak dlouho zaváděl plodnější, odolnější druhy polních plodin, vysílal do chudých končin světa celé pluky lékařů a jiných odborníků, ti všichni obětavě léčili, životy zachraňovali, kojeneckou úmrtnost potlačovali, až ji úspěšně potlačili. To se pochopitelně stalo předmětem obdivu a úcty, ba byli někteří nejzasloužilejší zachránci prohlášeni za svaté. A my teď stojíme před vskutku ohybnou otázkou. Dobrá vůle vedla k dnes už nepřehlédnutelné katastrofě: měl si Západ zachraňování životů nechat? Měla se matka Tereza raději věnovat štrykovaní oltářních deček? Šeredné pomyšlení, věru že si sám připadám zvrhle, když toto píši. Ale co jinak?

Přímého vlivu na méně rozvinuté kouty světa se Západ před málem už třičtvrtě stoletím vzdal. Nepřímý vliv včetně všech pomoci a výpomoci je málo platný, ne-li

kontraproduktivní. Populační přetlak v zemích, kde je bezuzdné množení pravidlem, ba dokladem mužné potence (vzpomínám si na útrpné pohledy, jež jsem sklízel prozradiv na sebe, že jsem stačil přivést na svět pouhé dva potomky), si našel ventil v uprchlických proudech; a budme ještě rádi, že migrace prostřednictvím převaděčských gangů je věc nákladná, již si nemůže dovolit jen tak ledakdo. A kdyby aspoň zmíněný ventil přetlaku byl i v malé míře odpomohl, ale opak je skutečností. Kdybychom přijali desetinásobek populačního přebytku jím postižených zemí, fenomenální množivost jejich lidu ten deficit v krátké době opět vyrovná, ba mnohonásobně převyší.

Aneb sečteno a podtrženo: dosaženo jest pouze toho, že si spanilomyslná dušička pomedí, nad vlastní humanitou se hrdostí nadme. Jelikož spanilomyslné dušičky tvoří v západní společnosti menšinu velkoryse počítáno deseti- i méněprocentní, jelikož uprchlické proudy obsahují leccos s naším životním stylem a vyznávanými hodnotami nejen neladícího, nýbrž v případě migrantů muslimského vyznání pohrdajícího, nabízí se jen jedno řešení: přiutáhnout ventil. Tak, aby propustil pouze ty, kdož jsou ochotni a schopni se západnímu životnímu stylu přizpůsobit, být svému novému domovu něco platní. Sám jsa někdejší uprchlík dobře vím, že je to požadavek tím obtížněji splnitelný, z čím odlišnějšího kulturního prostředí uchazeč přichází. I zanechme iluzi. Jsou rostlinky, jimž se daří jen v půdě vzniku. Přesazeny jinam v lepším případě usychají, v horším, ale nikterak vzácném přebují v ničivou plevel.

Jak patrně z výsledku zářijových voleb, je si toho vědoma stále rostoucí část německé veřejnosti. Politikové neschopní či spíš obávající se pohledu do budoucna se utěšují, že jde o přechodnou bouři na rybníku veřejného mínění, již utiší šikovně sešitou koalici, jamajskou nebo jinou, s paní Angelou nebo bez ní. A snad se jim to i povede, neboť vidině čtyř let při poslaneckém, ne-li ministerském platu málokdo odolá, leda by byl asketou, jemuž světské statky nic neříkají. Nejnaléhavější problém dneška a tím spíš zítřka však vyřešen nebude, nýbrž bude dál a dál kypět a narůstat, až... až... sám satanáš má vědět, jaké až. Je ještě nějaká úniková cesta z toho pytle pokrytectví a krátkozrakosti, co jej na nás ušili naši superkorektní krasoduchové?

Nu, mohla by být. Jak zmíněno výše, tvoří spanilomyslní nabadatelé v západní společnosti menšinu sice hlasitou, ale sotva desítiprocentní. Odpočítáme-li dalších deset procent opatrníků, bojících se vyslovit veřejně svůj názor, a dvacet procent těch, jejichž duševní vzněty nevybočují z mezí piva a fotbalu, zbývá šedesát procent lidí pohledu do budoucna v té či oné míře schopných, své zodpovědnosti za osud příštích generací si vědomých. Demokracie zatím zrušena nebyla, i jde teď o to, jak tuto přinejmenším nadpoloviční většinu přimět k obhájení svého zájmu proti oněm věčným majetníkům pravdy, třebaže se v dějinách ještě nestalo, aby s ní nepadli na nosy.

Návod je po ruce a není složitý. Nenechat se utlouct bezobsažnými frázemi. Povědět zpříma – nech povšechných řečí, dobráku, a definuj: co míníš populismem, co pravicovým extremismem, co xeno-, islamo- či jakou ještě fobii, co spravedlností, co rovnou příležitostí pro všechny, atd. atd. Výsledek lze předpovědět: učiníme-li tak, vznešenec se buď odmítne dál bavit, nebo uraženě odkráčí, na rtech zase nějakou duchaprázdnou frází.

Ostatně je to už pomalu jedno. Jak naznačily nedávné volby v Německu a v Rakousích, občanský, korektnostními hesly neprofiltrovaný názor získává na váze a jak tak všechno vypadá, je to teprve začátek. Než uplynou další čtyři roky a možná i dřív, budou karty vyloženy znovu, a neřekl bych, že vše přebíjející eso bude držet v ruce paní Merkel. Spíš bych čekal, že rozprostře pláštík po výhodněji vanoucím větru, jelikož dámou pevných zásad nikdy nebyla. Ale o tom někdy jindy.

Hannover, 22. října 2017

Jak vidím letošní parlamentní volby

Neviditelný pes 25. 10. 2017 *Jiří Weigl*

Letošní parlamentní volby přinesly na politické scéně zemětřesení. Přestože proběhly v období mimořádné prosperity, které se naše země těší již několik let, jejich výsledky jsou znamením protestu proti převládajícím poměrům. Není to protest sociální,

přestože se i v dobách silné hospodářské konjunktury a rekordně nízké nezaměstnanosti nežije zdaleka všem občanům ve všech regionech snadno. Důkazem toho je totální debakl tradiční levice v čele s ČSSD, která populisticky po celé volební období a před volbami nejvíce rozhazovala veřejné peníze a svou kampaň postavila na slibování rychlého růstu mezd. Lidé na to neslyšeli a ČSSD, KSČM i Stranu zelených poslali na dno s historicky nejhoršími výsledky posledních dvou desetiletí.

Občané vyjádřili zásadní nespokojenost se společenským a politickým vývojem, s tím, kam se naše země a Evropská unie dnes ubírá. Strany, které stavěly na odív svou oddanost a poslušnost Bruselu, prosazovaly přijetí eura a nezbytnost našeho připojení k tzv. tvrdému jádru EU, se svorně seřadily na parlamentním dně poblíž existenční hranice pěti procent (ČSSD, KDU-ČSL, TOP 09, STAN). Především porážka ČSSD je zcela drtivá a fatální. Její původní elektorát ji zcela opustil.

Uspěli naopak ti, kteří se nebáli otevřeně hájit české zájmy a odmítali pokrokařskou levičáckou politiku vnucovanou nám ze Západu. Velkým vítězem je hnutí ANO Andreje Babiše, které přebralo voliče tradiční levice i pravicovému středu. Poprvé v polistopadové historii zde máme dominantní středovou stranu. Tomuto úspěchu ANO po čtyřech letech fungování v minulé vládní koalici napomohl pokus vyřadit jeho předsedu z politického boje kriminalizací jeho minulých podnikatelských aktivit. To se ukázalo být tragickou chybou, neboť působilo účelově, Babišovi dalo auru mučedníka a umožnilo mu distancovat se v očích voličů od politiky minulé vlády. Jeho image miliardářského bojovníka proti zkorumpovanému systému tak paradoxně zafungovala i po čtyřech letech ve vládě.

Druhým vítězem voleb se stal schopný rétor Tomio Okamura, který otevřeně vyjadřoval rozhořčení a odpor k rýsujícím se plánům evropských pokrokařů měnit Evropu a Evropany prostřednictvím migrace a multikulturalismu. Stejně jako on nově přicházejí do Parlamentu Piráti, kteří skončili dokonce na třetím místě s nepatrným rozdílem za druhou ODS. Úspěch této strany se zcela nejasným programem, bez historie, zkušeností a osobností je příkladem zoufalství a bezradnosti voličů se stávající politickou nabídkou. Svědčí o tom koneckonců i fakt, že se do Sněmovny v těchto volbách dostalo rekordních devět stran.

Z tradičních stran uspěla jediná ODS na druhém místě, ale s téměř 20% odstupem za vítězným ANO. Bude to ve světle debaklu všech ostatních pilířů dosavadního systému pokládáno za úspěch, ale je třeba si přiznat, že ODS propásla velkou příležitost. Jako opoziční straně se jí nepodařilo podchytit nespokojenost občanů s vládou a oslovit širší elektorát, než je její pevné jádro. Nečitelným lavírováním okolo evropských témat, nevýrazností a pasivitou dala příležitost jiným. Že přesto skončila na druhém místě, ukazuje, že poptávka po skutečné pravici u nás existuje. Svědčí o tom i úspěch Václava Klause ml., který získal přes 22 tisíc preferenčních hlasů – nejvíce po absolutním vítězi Andreji Babišovi.

Mementem především pro naši mediální sféru by měl být naopak debakl takových permanentně protežovaných prominentů, jako jsou ministři současné vlády Michaela Marksová a Daniel Herman, kteří se do Sněmovny nedostali ani z prvních míst na kandidátce svých stran. Jenom to ilustruje odtrženost mediálních elit od široké veřejnosti a skutečnost, že tradiční metody manipulace veřejností přestávají fungovat.

Voliči v těchto volbách ukázali, že od politiků chtějí jinou politiku, že chtějí, aby chránili naši zemi a její zájmy. Doba poníženého přitakávání mocným spojencům a poníženého přebírání všeho, co ze Západu přichází, je pryč. Lidé požadují sebevědomou zemi, za níž se nemusí stydět. Před zvolenými politiky stojí velký úkol to naplnit.

Institut VK

Itálie bez Italů

Neviditelný pes 9. 9. 2017 *Benjamin Kuras*

Itálie je krásná, škoda, že v ní žijí Italové. Říkávala moje italská přítelkyně sdílející se mnou stůl a lože v Londýně v sedmdesátých letech minulého století. Bylo to tehdy populární klišé mezi Italkami procitajícími z tradičního středomořského mužského šovinismu držícího ženy na uzdě svou sveřepou a důslednou neschopností se sami

o sebe postarat bez maminek, sester, manželek a dcer, od nichž očekávali samozřejmou úctu, pokoru a poslušnost, výměnou za svou roli živitelskou a ochrannou.

Kolaps této tradice způsobila tehdejší čerstvá italská legalizace rozvodu z roku 1970 potvrzená referendem 1974. Ta ženám otevřela celý nový širý svět, z něhož začaly italskými muži pohrdat a urážet je přezdívkami jako *fanfarone* čili náfuška, *cafone* čili hulvát, *farfallone* čili děvkař, *rompipalle* nebo *rompicoglioni* čili otrava (doslova „drtič koulí“), *stronzo* čili hajzl. A taky pár ještě ostřejších jako *cullatone* znamenající vyčuránek – v tomto případě vykakánek, neboť *culo* je ta zadní strana trávicího vyprazdňování. A souvisí to s populárním idiomem *prendere per culo* znamenajícím doslova dělat si z někoho prdel.

Ale Itálie bez Italů už není vtip, utopie, ani ženský sen. Během roku 2015 jich zmizelo 227 000. Teda včetně Italek. Teda zmizelo – oni se přesněji řečeno ani neobjevili, aby mohli zmizet. O tolik víc Italů totiž zemřelo, než se narodilo. Zavinila to italská porodnost sestupem s někdejšího vrcholu Evropy na její dno a spočítal to statistický úřad ISTAT.

Zato ale v témže roce přibylo 153.000 cizinců. Většinou z Afriky, většinou muslimů, většinou chlapů ve vojenském věku. Laskavě přijímaných na základě vědecky prokázaného a empiricky doloženého poznatku, že každého italského inženýra, lékaře, programátora, konstruktéra, designéra, farmáře, učitele, pěstitelů vína a výrobce špaget dokonale a se ziskem pro společnost nahradí africký nezaměstnaný s třemi semestry základní školy, ale s přirozenou schopností bleskurychle se naučit italsky a v rychlokurzích dohnat umem a dovedností, na co Ital potřeboval patnáct let výuky a několik předchozích generací obsah této výuky akumulující. A že každý takovýto nově příchozí se samou nedočkavostí co nejdříve přesune z ponižující štědré podpory nicnedělání do sebevědomí upevňujícího méně placeného zaměstnání a bude nadšeně ze svých daní udržovat naživu ještě hůř placené italské důchodce.

Italové samotní by si této výměny obyvatelstva skoro nepovšimli, kdyby je na to neupozornil v Káhiře narozený novinář a odpadlík od islámu, italtější Ital než Mastroianni a katolictější katolík než papež, jménem Magdi Allam. Ten do Itálie přijel v roce 1972 studovat a už se domů nevrátil. V roce 2008, za mše sloužené tehdeším papežem Benediktem, přijal prostřední křestní jméno Cristiano a konvertoval ke katolictví, z něhož pět let nato vystoupil na protest proti islamofilní politice papeže nového. A dal se do zběsilého psaní článků a knížek varujících před islámem a hájících západní civilizaci a starou dobrou Itálii. S tituly jako: *Islám, jsme ve válce*. Nebo: *Vítězit nad strachem – můj život proti islámskému terorismu a nevědomosti Západu*. Nebo: *Vivat Izrael – od ideologie smrti k civilizaci života*. Nebo: *Kamikadze v Evropě – podaří se Západu porazit islámské teroristy?* Nebo: *Islám a Itálie – kdo jsou a co si myslí muslimové žijící mezi námi*.

Po zhlédnutí statistik roku 2015 Allam zahořekoval, že probíhá „eutanázie národa“, výměna populace a konec civilizace, jestli se to honem neobrátí.

Neobrátilo. Jen trochu víc vyrovnalo. Zatímco Italové udržují tempo mizení na přibližně stejné úrovni, cizinců v roce 2016 přibylo 181.000. V roce 2017 doslova přitékají (bruselský eurospeak jim říká „migrační toky“, říkejme jim tak též) tempem ještě o 15% vyšším než loni. Itálie tak nahrazuje loňského primuse Řecko v roli nejfrekventovanější migrační trasy. Přitékají z těchto zemí: Nigérie, Eritrea, Bangladéš, Guinea, Gambie, Pobřeží slonoviny, Senegal, Súdán, Mali, Maroko. Všichni samozřejmě prchájí před válkou v Sýrii, díky níž jsou po celé altruistické západní Evropě přijímáni, neboť Západ přece tu válku (a všechna ostatní zla) způsobil, jak nás ujišťují neomarxističtí, zelení a třeba i upřímně liberální Evropané, včetně mnoha Italů. My s nimi každopádně můžeme souhlasit v tom, že vytvořil novou libyjsko-italskou trasu svržením diktátora Kadáfího, který držel africkou migraci na uzdě výměnou za smluvní honoráře z Itálie a Francie.

70% jich přistává na Sicílii, ostatní v Kalábrii, Apulii a Sardinii. 75% z nich jsou zdatní muži ve vojenském věku. Další 15% se registruje jako děti bez doprovodu dospělých příbuzných. U poloviny z nich dodatečné lékařské testy zjišťují věk 18 až 29. Podle evropských zákonů o sjednocování rodin budou všichni mít právo časem si přivést své nejbližší příbuzné.

Itálie začíná být přemigrovaná a požádala ostatní Evropu o pomoc. Nevysvětlila však pořádně, jak si tu pomoc představuje, asi z obav, aby nebyla nařčena z xenofobie.

A tak se euroagentura Frontex (jejímž úkolem je vnější hranice EU střežit) nabídla, že pomůže s přivážením migrantů z Libye vylovených na otevřeném moři. Pretrumfl ji v tom ještě tucet „neziskových“ organizací, které si pro migranty jezdí až k libyjským břehům po domluvě s libyjskými pašeráky. Vedle francouzské *Médecins sans frontières* se v tom nejčileji činí neziskovky německé. Trestný čin pašování ilegálních migrantů se na ně nevztahuje, neboť podle speciálně pro tuto příležitost vytvořené direktivy EU nemůže být trestán nikdo, kdo zachraňuje životy. O tom, jaký se z toho stal lukrativní kšeft, svědčí zpráva o zapojení sicilské mafie.

Když pak Itálie dodatečně vysvětlila, že nepotřebuje pomoc s přívozem, nýbrž rozvozem podle bruselských kvót, a když kvóty nesmlouvavě zamítli xenofobní Středoevropané, rozbřesko se i několika dalším zemím, že by byl možná dobrý nápad nechat Itálii v bryndě. Z té ji možná nakonec vyhrabe jen Libye, která už má pašeráky a afrických migrantů taky plné zuby a peníze placené z fondů EU pirátům, neziskovkám a ostatním pečujícím organizacím a obecním správám ve výši 30 eur na migranta na den, by si raději vzala sama. A od konce léta 2017 migrační toky zastavuje a nabízí z evropských financí postavit na svých jižních hranicích neprodyšný plot maďarského stříhu. Tak by Evropu nakonec před muslimy mohli ještě zachránit muslimové, když už sama svou záchranu vzdala.

I tak těch toků utonulo skoro 10.000. Pomlouvači této lidumilné činnosti tvrdí, že někteří z utonulých jsou křesťané, které jejich muslimští spolucestující házejí přes palubu. Dokázat to nemohou, svědci utonuli. Kvótově přemístěno do ostatních evropských zemí je jen 20%.

Itálie migrací praská ve švech. A tak si alespoň vymyslela jakés takés rovnoměrné rozmístění sama se sebou: Každá obec musí vzít 2,5 migrantů na 1000, nařídilo ministerstva vnitra. To po zjištění, že migranty přijala pouhá čtvrtina italských obcí, z celkového počtu 8 tisíc. Těch oficiálně přiznaných jen od loňska přípluvších 300.000 migrantů (je jich neodhadnutelně víc a někteří jen Itálií projíždějí na sever) si tedy rozebrala jen dvoutisícovka obcí. To vám vysvětlí, jak to, že jste projeli tucet obcí, aniž jste spatřili jediného. Takovou oblastí je třeba Gargano, kde jich potkáte jen přehršlí na plážích, jak se poctivě živí prodejem klobouků a slunečních brýlí. Pak jste jindy zase projeli další tři města a zpozorněli, jak k té slavné katedrále musíte procházet ulicemi s chodci převážně africkými. A vyhýbat se africkým cyklistům popojíždějícím sem a tam, nazdařbůh. U katedrály samotné jich pak najdete několik tuctů posedávajících na jejích schodech, civících do prázdna nebo brouzdajících v chytrých telefonech. Jako by si už katedrálu pomalu předesignovávali na brzkou mešitu.

Pomalou se tedy rozprostírají do všech koutů Itálie a příště si budete moci přátelsky popovídat s italoafrickými muslimy v každém zapadlém městečku. Zato ale se možná nebudete muset prodírat jejich davy koncentrovanými v pár tuctech hlavních center, jakými jsou na jižním konci třeba Porto Empedocle (kam přitékají), na severním konci třeba Ventimiglia (odkud se snaží odtéct do Francie, která je tam zašpuntovala).

No a při trendech porodnosti a neporodnosti by Itálie přestala být italská do dvou generací. Think-tank Centro Machiavelli propočítal, že budou-li současné trendy pokračovat, dosáhne imigrace a její potomstvo počtu 22 milionů čili přes 40 % celkové populace, do roku 2065. Tempem, jímž Islámský stát stačil srovnat se zemí starodávný Mosul, by do konce století mohla být celá Itálie přeměněna v kulturní poušť, tak jako kdysi bohatá a pestrá Byzanc a Persie.

SOBOTNÍ VOLEJBAL - SATURDAY VOLLEYBALL
PROSINEC - DECEMBER 16.
VOLEJTE MARTU - RING MARTA 9130 6781

Dvě nová totalitní hnutí

Neviditelný pes 9. 9. 2017 A. Z. Mohamed

Radikální islám a politická korektnost

Politická korektnost (PK) posiluje radikální islamismus. Na tento vliv bylo nedávno znovu poukázáno v rozsáhlé expozici projektu Clarion v červenci 2017, který odhaluje praxi opakovat „úmyslné lži a skutečně jim věřit, aby se zapomnělo na každý fakt, který se stal nepohodlným“ - takto definoval George Orwell ve svém románu *1984* jazyk „doublespeak“.

Toto nadbíhání a těsný svazek mezi západními třídami tlachalů a radikálními muslimskými fanatiky detailně popsal Andrew C. McCarthy ve své zásadní knize *Velký džihád: Jak islám a levice sabotují Ameriku*, vydané v roce 2010.

Od té doby toto spojení jen zesílilo. Jak Spojené státy, tak i zbytek Západu se angažují v milostném románu se silami, které jsou, řečeno bez obalu, antagonistické vůči hodnotám svobody a lidských práv.

Abychom tento zdánlivý paradox pochopili, je potřeba porozumět tomu, co mají radikální islamismus a PK společné. Přestože islamismus představuje vše, co politické korektnosti zdánlivě oponuje - jako je omezení svobody projevu, potlačování žen, homosexuálů a „odpadlíků“ -, staly se oba myšlenkové směry totalitními ideologiemi.

Snaha vynutit si na občanech Západu přísný soubor pravidel o tom, co si člověk může myslet a vyjádřit v akademické a mediální sféře, až do té míry, že každý, kdo se nepodřídí, je zdiskreditován, démonizován, zastrašen a čelí ztrátě živobytí, připomíná Orwellovu nemocnou společnost a je stejně toxická.

Totalitární povaha radikálního islamismu je zjevnější než totalitární povaha západní politické korektnosti - a je rozhodně více smrtící. Sunnitští teroristé, jako jsou ISIS a Hamás, a šíitští teroristé, jako je Hizballáh a jeho státní sponzor Írán, používají masové vraždy k dosažení svého konečného cíle - islámského chalífátu, který ovládne svět a podmaní si nemuslimy.

Pravidla PK však nejsou pouze nepsaná. Clarion Project cituje rozhovor televizní stanice Fox News s americkou publicistkou Rachel Alexanderovou a poukazuje na to, že Associated Press (AP) - jehož Stylová příručka je používána jako klíčová reference většinou anglických novin po celém světě ke sjednocení gramatiky, interpunkce a pravopisu - nyní nařizuje novinářům a publicistům, aby se vyhnuli jistým slovům a pojmům, které jsou současnými údajnými liberály považovány za nepřijatelné.

Alexanderová nedávno napsala:

„I když se jednotliví autoři předpojatosti stylu AP nedrží, tak na tom často nezáleží. Pokud pošlou článek do některého mainstreamového média, tak je pravděpodobné, že jejich slova budou editorem upravena tak, aby stylu AP odpovídala.“

Když například autor, který je proti potratům, napíše článek z této pozice, tak shledá, že jeho slova „pro život“ se změnila na „proti potratu“, protože Stylová příručka AP doporučuje použít frázi „proti potratům“ namísto výrazu „pro život“ a použít spojení „právo na potrat“ spíše než „pro potrat“ nebo „pro volbu“.

Pokračuje: „Vyhněte se slovu ‚potratář,‘ a říká, že tento termín ‚označuje člověka, který provádí ilegální potraty.“

„Slova spojená s terorismem jsou ve stylové příručce AP speciálně upravena. Místo teroristů nebo islamistů mají být používána slova jako militanti, osamělí vlci nebo útočníci. Výraz ‚lidé snažící se dostat do Evropy‘ je upřednostňován před ‚migranty‘ nebo ‚uprchlíky‘. Ačkoliv je pravda, že mnoho lidí se snaží dostat do Evropy, je naprosto přesné upozornit na to, že to jsou ve skutečnosti přistěhovalci nebo uprchlíci.“

Je rozhodně pravda, že Stylová příručka AP nemá stejnou váhu nebo autoritu jako texty koránu, na nichž založili radikální islamisté své džihádistické činy a totalitní cíle. Představuje však kulturní návod, který se ve svém nadšení zvrtil v náboženský dekret. Dává také možnost nahlédnout do intelektuální tyranie, která prostoupila západní liberální myšlení a instituce.

Hlavním aspektem této tyranie PK, tak perfektně předpověděné Orwellem, je obrácení dobra a zla - oběti a zločinu. V takovém světě jsou radikální muslimové obětí Zápa-

du, nikoliv naopak. Toto vede k pokřivené výuce historie islámu a jeho výbojů, a to jednak jako ospravedlnění tohoto zkreslení, jednak jako jeho odraz.

Již v roce 2003 byla na Fóru Středního východu zveřejněna zjištění studie provedené Americkou radou pro učebnice, nezávislou výzkumnou organizací v New Yorku, která uvádí:

„[Během posledního desetiletí] se pokrytí islámu v učebnicích světové historie rozšířilo a v některých ohledech zlepšilo... Ale ve významných tématech souvisejících s islámem tyto učebnice vynechávají, lichotí, zkrášlují nebo se uchylují k sladkým řečem a tak zastavují kritiku nebo tvrdé úsudky, které by mohly vyvolat provokativní nebo dokonce znepokojivé otázky.“

Kontrola myšlení je nezbytná pro potlačení obyvatel zemí řízených despotickými režimy. To, že je ve svobodných společnostech hrdě a otevřeně používána samozvanými liberály a obhájci lidských práv, není pouze pokrytecké a šokující; je to způsob pomoci a podpory režimům, jejichž konečným cílem je vymýtit západní ideály. Vztah mezi politickou korektností a radikálním islamismem musí být odhalen jako to, čím ve skutečnosti je: manželstvím uzavřeným v pekle.

Autor je muslim, který se narodil a vyrostl na Středním východě.

Překlad: Helena Kolínská, Libor Popovský

Převzato z webu Gatestone Institute

Američan

Neviditelný pes 12. 9. 2017 Vladimír Cícha

Pokud mne paměť a znalosti nemýlí, není snad od počátku dvacátého století dodnes jediný americký prezident, který by byl už v pouhém půlroce ve své funkci vystaven takovým překážkám, podrazům, urážkám, lžím, komplotům... který navzdory tomu pracoval pilně, plnil své předvolební sliby, občas pochybil, ale většinou jeho činnost byla logická a v souladu se zákony země.

K ohromné zodpovědnosti a pracovní zátěži na poli domácím teď neuvěřitelnou, katastrofální nepřízní osudu je postižena jihovýchodní část Států devastací to ohromných rozměrů. Teprve po několika dnech budeme znát skutečný rozsah zkázy, obětí na životech a miliardových škod.

Vycházejí ze současné zkušenosti, nebudu nijak překvapen, když v následujícím čase odpůrci tohoto dnešního amerického prezidenta budou se ze všeho nejvíc činní v nalézání chyb, kterých se dopustil při řešení tragické situace, a z pouhé neutěšitelné zloby nad prohranými volbami budou jeho úlohu jenom ztěžovat.

A jak se zatím zachoval ostatní svět po hurikánu v Texasu, jakou pomoc dosud poskytl zemi, která vždy a mnohdy jako jediná pomáhala kdekoli ve světě po přírodních katastrofách? Jak se vyznamenají bilionáři Soros, Clinton, Hollywood, neodvažují se předvídat, vyčkám času, budou jej mít i oni dost k tomu, aby ukázali svůj skutečný charakter, dosud projevovaný jen nenávistnou posedlostí. Bude to věru zajímavé pozorování, ač bych jej samozřejmě raději zkoumal na mnohem méně dramatických událostech.

Postihne po padesáti, sto letech památku tohoto Američana, prezidenta Donalda Trumpa, stejný osud jako jeho slavné předchůdce, dnes hanobené nepřičetným davem a mnoha morálně ubohými hodnostáři, starosty měst, profesory, politiky?

Dovolím si předpovědět, že dopadne ještě mnohem hůř než Abraham, George a ostatní Donaldovi předchůdci, kromě JFK: ten neměl čas ničím politicky nekorektním se provinít...

Neboť, jak se zatím zdá, choroba politické správnosti ještě plně zhoubnosti nedosáhla, ale co není, bude. O tom si dovoluji nepochybovat.

Jistý anglický pastor si stěžoval: „Bez ohledu na množství nákladů a překladů Bible lidé hřeší stále tím samým způsobem.“

„O čem dnes kázal pan farář?“ ptá se matka. „O hříchu.“ odpověděla dcera. „A co říkal?“ „Byl proti.“

Jeden muž ve společnosti vyprávěl: „V mládí jsem poznal dva mládence, kteří se z celého srdce nenáviděli. Přešla léta a jednoho dne se oba náhodou setkali na stanici. Jeden z nich byl generál a druhý biskup. Biskup udiveně hleděl na generálskou uniformu a řekl: „Promiňte, pane železničáři...“ Nato generál, dívajíc se na sutanu, prohodil: „Co si přejete, milostivá?““

Biskup Bompas přijel jako první anglikánský duchovní mezi yukonské indiány, kde ke svému rozčarování zjistil, že nikdo z domorodců dosud nepodstoupil křest, confirmaci ani církevní sňatek. Svolal tedy ihned celý kmen a při monumentální mši všechny pokřtil, konfirmoval a oddal. Po mši se ptal náčelníka kmene, která část obřadu se mu nejvíce líbila. „No, všechno to bylo moc krásné. Ale nejvíc se nám líbilo, když jste nás oddával.“ „A proč?“ chtěl vědět biskup. „Protože jsme všichni dostali nové ženy,“ vysvětlil náčelník.

Vyprávějí si dva faráři při pohárku vína: „Myslíte, bratře, že se ještě dožijeme zrušení celibátu?“ „My už sotva, ale naše děti určitě.“

„Tak děti, co musíme nejprve udělat, aby nám Pán Bůh odpustil hříchy?“ táže se katecheta. „Nejprve musíme hřešit,“ zní blesková odpověď.

„Pane Jelínek, jak se říká v Bibli, že Noe vypustil tu holubici a ta se vrátila za den se zelenou ratolestí v zobáku...“ „A co má být?“ „Tak to nemohla být holubice, to musel být holub!“ „Proč?!“ „No už jste někdy viděl nějakou ženskou, která by vydržela mít celý den zavřený zobák?“

Iluzionista Zefini jel na pouť se svojí maringotkou, kterou táhli dva vyhublí koníci. V kopci už nemohli dál a Zefini jim nevybíravě nadával. Jde kolem pan farář a rozčileného Zefiniho napomíná: „Poslyšte, potulný muži, proč se tak rouháte?“ „Proč? Proč? Protože ta náruční potvora nechce zabrat... Hyjé, mrcho!“ „Ale, ale,“ kárá pan farář a kroutí hlavou, „jestliže budete takhle klít, tak se určitě do nebe nedostanete!“ „A kdo vám říká, že chci do nebe? Já chci do támhletý vesnice na pouť.“

Nejnešťastnější žena na světě byla Eva. Nemohla vytýkat Adamovi, že si mohla vzít jiného.

Možná, že kdyby v Domě módy prodávali v přízemí ovoce, že by měli větší tržbu. V Bibli přece stojí, že už Eva, jakmile pozřela jablko, poznala, že nemá co na sebe.

To se takhle jednou svatý Petr rozhodne zjistit, jak jsou na tom pražští studenti při přípravách na zkoušky. Povolá tedy nějakého anděla, ať zjistí, co se dole vlastně děje. Je měsíc před závěrečnými zkouškami a anděl hlásí: „Medici se učí a ekonomové a právníci chlastají.“ Týden před zkouškami: „Medici si již opakují, všechno umí, ekonomové začínají číst skripta a právníci chlastají.“ Večer před zkouškami: „Medici jsou už naučení, ekonomové dočetli taktak Samuelsona a právníci se modlí. Svatý Petr povídá: „Modlí, říkáš? No tak to jim pomůžeme.“

Hádankový koutek

Správně jsem předpokládala, že pan **Richard Toman** shledá dnešní hádanku příliš snadnou. Jeho řešení přišlo okamžitě poté, co byl Věstník odeslán. I pan **Olda Fiala** ji vyřešil správně, což je důkazem, že i daleko těžší hádanka, když následuje snadnější, ale podobnou hádanku, která byla vysvětlena, se pak může zdát snadná.

1. Interpret the new symbol to get the correct result.

Here are four examples:

$$1. 5 \text{ ✱ } 3 \text{ ✱ } 2 = 151022$$

$$2. 9 \text{ ✱ } 2 \text{ ✱ } 4 = 183652$$

$$3. 8 \text{ ✱ } 6 \text{ ✱ } 3 = 482466$$

$$4. 5 \text{ ✱ } 4 \text{ ✱ } 5 = 202541$$

Based on the rules that you can deduce from the given examples, what is the result in the following case?

$$5. 7 \text{ ✱ } 2 \text{ ✱ } 5 = \text{??????}$$

Solution: The symbol ✱ represents the following **combination of the operations**: write down the **product of the first and the second number** (the number following the given symbol ✱) and follow that number directly by the **product of the first and the third number** and follow that directly by the **sum of the first and the second product** from which you **subtracted the middle number**.

Thus the required number is **143547**.

Dnešní hádanky:

První dvě hádanky jsou opět z knihy **Fabrice Mazza "Enigma"**, i když jsem tu první musila trochu upravit, abych nemusila polemizovat o tom, co chtěl autor říci... Ta třetí je převzata ze "**40th Australian Mathematics Competition, 2017 Junior Division, Australian School Years 7 & 8**", protože problémy řeší i jedna studentka 7. ročníku, i když mi tentokrát neodpověděla. Snad se nijak neprohřeším, když prozradím, že na Vepřových hodech jsem se dozvěděla, že **Zoe** je vnučkou našeho bývalého starosty **Jardy Krejčíka**. Gratuluji, Jardo!

1. Occurrences

King Dagobert is absent-minded and has forgotten the code for the safe in which he keeps the crown jewels. He goes to find Saint Eloi, his treasurer, since he remembers he entrusted him with a memory aid for the code in case it was needed. Saint Eloi gives him a parchment and tells him:

To obtain the code for the safe, you need to fill in the blanks in the bottom row in such a way that the new 10 digit number will correctly describe how many times any given digit occurs in this number you are creating.

0	1	2	3	4	5	6	7	8	9

What code does King Dagobert have to use to open his safe and recover his crown?

2. Crossing the bridge

The guardian of the bridge is a tarrying demon who passes by every 17 minutes. Four people absolutely must cross this bridge. Each of them walks at a given maximum speed. Let's call A the person who can cross the bridge in 1 minute, B the one who crosses it in 2 minutes, C the one who crosses it in 5 minutes and D the one who crosses it in 10 minutes. These four people only have one torch and it is impossible to cross the bridge without a torch. The bridge can only support the weight of two people.

In what order must these four people cross the bridge?

3. How many toy soldiers do you need to remove from the original configuration?

I have a large number of toy soldiers, which I can arrange into a rectangular array consisting of a number of rows and a number of columns. I notice that if I remove 100 toy soldiers, then I can arrange the remaining ones into a rectangle array with 5 fewer rows and 5 more columns.

How many toy soldiers would I have to remove from the original configuration to be able to arrange the remaining ones into a rectangular array with 11 fewer rows and 11 more columns?

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Mob: 0448 893 788

České vysílání SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Thursday at 5pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

Slovenské vysielanie SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Friday at 3pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

SOBOTNÍ VOLEJBAL - SATURDAY VOLLEYBALL PROSINEC - DECEMBER 16. VOLEJTE MARTU - RING MARTA 9130 6781

**SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO
PŮJČKY KNIH OD ÚNORA DO LISTOPADU
VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21 HODIN. VOLEJTE
DANIELU FRIMLOVOU MOB 0412 485 753**

Královna Dagmar, česká princezna

V letech 2012 až 2015 putovala po Dánsku a po České republice výstava „**Královna Dagmar, česká princezna**“. Na základě rozhovoru majitele výstavy **Dr. Zdeňka Lyčky** (bývalého velvyslance ČR v Dánsku a poté ředitele Českých Center) pro Rádio Praha <http://www.radio.cz/cz/rubrika/historie/kralovna-dagmar-oziva-v-legendach> se redakci ozvali krajané z Austrálie, že by chtěli výstavu „Královna Dagmar, česká princezna“ po skončení jejího putování po Česku. Výstava je již nějaký čas na českém velvyslanectví v Canbeře, avšak dosud se nepodařilo zjistit, kteří krajané v Austrálii o výstavu „Královna Dagmar, česká princezna“ projeví zájem. Prosíme tedy zájemce o tuto výstavu, aby se ozvali na adresu canberra@embassy.mzv.cz, nebo zavolali na telefonní číslo českého velvyslanectví v Canbeře 02 6290 1386.